

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛИСТОПАД • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 9/68 •

Сьогодні
у
номері:

2-3 стор.
Прем'єр-міністр Канади
відвідав храм св. Юра

Редемптористи
святкують ювілей

З'їзд вівтарних дружин
Львівської Архiepархії

4-5 стор.

Християни Німеччини
починають кампанію
проти Санта-Клаусів

Зізнання ватиканського
екзорциста

В Києво-Печерській
лавірі освятили
«ікону» Сталіна

6-7 стор.

Син рабина домагається
беатифікації Митрополита
А. Шептицького

Чому Європі
не потрібен Бог?

8-9 стор.

Клуб знайомств. Щоб
серця єдналися в любові

Святині Європи. Рим

10-12 стор.

Експерти довели
справжність
Туринської плащаниці

Погляд за огорожу
дитячого притулку

Біблійні пророки.
Хто вони?

За кого маємо Сина Чоловічого?

За якийсь десяток днів до виборів завітає до церковної канцелярії посланець аж із Києва. Прийшов з проханням про допомогу для свого протезе, котрий намірився іти в депутати у Львові. Отримавши негативну відповідь на своє прохання, невдоволено запротестував: чому, мовляв, Церква не агітує за «порядних» людей? Адже, мовляв, ситуація непростя, і потрібно щось робити.

Відповідь на його протестуюче запитання була наступна: у свій час його «порядний» протезе за своє перебування у Верховній Раді чотири (!) рази змінював свою позицію. Був то «в опозиції», то – «в опозиції». Накінець опинився «на маргінесі». І якщо б у свій час Церква заклікала вірних голосувати за таку особу, котра не має принципів, але вміє голосно кричати «Слава Україні!», то така Церква вже давно б перестала існувати. Адже тоді довіри до такої Церкви – абсолютно ніякої.

Та як би там не було – вибори відбулися. Хтось переміг, а хтось – ні. Бо ж не можуть усі перемогти. Але чомусь у тому, що хтось програв виборчі перегони, зістала винуватою Церква. Один із відомих львівських інтернет-сайтів, транслюючи прес-конференцію, де обговорювалися післявиборні результати, навів такі слова одного з учасників перегонів: «Відповідальність на себе в тому числі має взяти і Церква, яка агітувала за християнські цінності...»

Ну, по-перше, Церква взагалі не агітувала, а, по-друге, якщо б і агітувала, то за що ж її агітувати, як не за «християнські цінності»?

Поза тим, годі зрозуміти: а ПЕРЕД КИМ повинна нести відповідальність Церква? Сьогодні чи не всі засоби масової інформації говорять, що у багатьох владних кабінетах процвітає корупція, злочинство, педофілія, гомосексуалізм і таке інше. Невже перед такою публікою Церква повинна нести відповідальність? І за що? Може, за те, що хтось, прикриваючись церковним авторитетом, чинить беззаконня?

Безперечно, є моральні інваліди і в Церкві, котрі, прикриваючись Церквою, бажають заробити для себе якісь дивіденди, переважно матеріального чи фінансового плану. Однак це не означає, що такі недоречності чинить Церква. Церква ось уже скоро дві тисячі років гордо несе свій величний титул. Вона – ЄДИНА, СВЯТА, СОБОРНА І АПОСТОЛЬСЬКА. І сьогодні так само, як у всі інші часи, люди най-

більше довіряють саме Церкві, бо вона – Божа. Чусте? Не людська, а Божа!

Якось Ісус Христос спитав Своїх учнів: «За кого мають люди Сина Чоловічого?» Ті відповіли: «Одні – за Івана Христителю, інші – за Іллю, ще інші – за Єремію або одного з пророків». «На вашу ж думку, – до них каже, – хто Я?» (Мт. 16, 13-15). Відповідь на це питання тоді прозвучала, і той, хто читає св. Євангеліс, цю відповідь знає.

Все ж це питання актуальне і сьогодні. І що важливо – для кожного з нас. І відповіддю на нього повинні бути не наші слова, а наше життя, наше відношення до Церкви, адже вона – Господня.

Думається, не зайвим буде запитати ще й таке: а для чого нам потрібна Церква, чого ми від неї бажаємо? Відповідь доволі проста: хтось має Церкву для спасіння, а хтось – для власних низьких потреб. У свій час візантійщина витворила особливий вид релігії, котрий зветься цезаропапизм. Тобто бажання держави керувати Церквою. Такі відносини ще й сьогодні процвітають дещо північніше від України. Богу дякувати, не у нас. Однак комусь дуже хочеться, щоби і в нас було, як у них (тих, що на півночі). Для того і стараються.

Як Божий священник, смію заявити: Господня Церква служить Богові. Вона не продається. Прицерковна структура, котра має сміливість називати себе церквою, – та служить світській державі. І хто їй більше запропонує, того вона і хвалить. Тут – велика різниця. І, як каже Христос: «Хто читає – нехай розуміє» (Мт. 24, 15).

Вибори закінчилися. Хтось переміг, хтось програв. Хтось владу отримав, а хтось готовий влади домагатися ще й тепер. Послухайте ж, що каже Господь: «Тож слухайте, царі, і розумійте! Навчіться ви, що правите аж по край світу! Вважайте ви, що верховодите безліччю та пишастесь юрбою народів! Це бо Господь дав вам владу, і від Всевишнього – зверхність; Він ваші діла розгляне й ваші заміри розслідує. А що ви, будиши слугами Його царства, не судили по справедливості, ані закону не пильнували, ані за Божою волею не чинили, – Він страшно й швидко нападе на вас, бо суд на вельмож суворий буде. Малим прощають з милосердя, а сильних – сильно покарають» (Мудр. 6, 1-6).

Отож, за кого маємо Сина Чоловічого?

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

1-4 ЖОВТНЯ аніматори руху «Подружні зустрічі» Зеновій та Віра Кузимківі разом з о. Іваном Чичерським і польським подружжям Іреною та Єжи Гжибовськими відвідали Казахстан. В селищі Теміртау були проведені реколекції для подружніх пар української громади УГКЦ і польської громади РКЦ з м. Караганда. В реколекціях взяли участь одинадцять подружніх пар: шість пар греко-католиків і п'ять римо-католиків, а також місцеві священники обидвох обрядів: о. Василь Говера та о. Георгій. Присутньою була також сестра Михайлина.

9 ЖОВТНЯ відбулась всеукраїнська проща спільнот «Віра і Світло» до чудотворної ікони Богородиці Кохавинської, що знаходиться в монастирі св. Герарда отців-редемптористів в смт. Гнізничів на Жидачівщині. В ній взяли участь спільноти зі Львова, Тернополя, Києва, Стрия, Жовкви, Ужгорода, Хуста, Мукачєва, Тячева, Трускавця, Житомира, Кам'янця-Подільського, Кохавино, Нового Роздолу, Рахова, Івано-Франківська, Дрогобича. Святкову Літургію очолив владика Тарас (Сеньків).

14 ЖОВТНЯ в Одесі підписано угоду про душпастирську співпрацю у сфері військового капеланства (душпастирства) між курією Одесько-Кримського екзархату УГКЦ та Центром військового капеланства курії Львівської архієпархії УГКЦ. На церемонії підписання угоди були присутні місцевий екзарх владика Василь (Івасюк), голова Центру військового капеланства о. Степан Сус та військовий капелан Одесько-Кримського екзархату о. Олександр Смерчинський.

У ДЕНЬ СВЯТА Покрову Пресвятої Богородиці у Львові відбулася молитовно-просвітницька акція «Покров Богородиці над ненародженими». Акція розпочалася після ранкової св. Літургії у храмі Пресвятої Євхаристії (площа Музейна, 3) молитвою за збереження життя зачатих дітей та роздачею листівок «За життя».

ЯК ПОВІДОМИВ відповідальний секретар Комісії з питань топоніміки й охорони історико-культурного середовища Харківської міської ради Олексій Хорошковатий, міська влада готує ґрунт для зняття меморіальної дошки, встановленої на честь видатного церковного і громадського діяча України, багатолітнього політ'язня сталінських таборів, Патріарха Української Греко-Католицької Церкви Йосифа (Сліпого).

УПРОДОВЖ ТИЖНЯ (з 10 до 16 жовтня) у селі Гошів, що поблизу м. Стрия, тривали школа евангелізації та вишкіл місіонерів. Обидва заходи організовані Патріаршою комісією з питань евангелізації. Майже півсотні учасників зібралися в монастирі сестер Пресвятої Родина, аби не лише читати і вивчати Біблію, але й пізнавати особливості чернечого життя, глибину молитви і красу самовідданого служіння.

У ДЕНЬ ХРАМОВОГО СВЯТА Покрову Пресвятої Богородиці в Духовно-культурному та інформаційному центрі УГКЦ ім. митрополита Андрея Шептицького в Молдові відбулась святочна Літургія, після якої відслужено акафіст Покрову та панахиду за воїнів УПА. Також там освятили українську бібліотеку та відкрили паломницький відділ.

15 ЖОВТНЯ в приміщенні Державного департаменту України з питань виконання покарань (вул. Мельникова, 81 у Києві) відбулася презентація виставки виробів художньо-прикладної творчості, яку присвятили святу Покрову Пресвятої Богородиці. Понад 150 творів прикладного та образотворчого мистецтва, представлених на виставці, виготовлені руками засуджених та персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України.

НЕЩОДАВНО за клопотанням владика Володимира (Війтишина), спарха Івано-Франківського, і за сприянням міського голови Івано-Франківська виділено земельну ділянку під будівництво церкви в міському мікрорайоні «Привокзальна площа».

МИНУЛО 15 РОКІВ з того часу, як вперше для вірних УГКЦ в місті Омську (Західний Сибір) була відслужена Божественна Літургія. З цієї нагоди 14 жовтня тут відбулися урочисті святкування місцевих греко-католиків, адже храм у м. Омську посвячений саме Покрову Пресвятої Богородиці. Розпочалися урочистості Божественною Літургією, яку відслужив отець-парох Андрій Старцев, ВС, у співслужінні вікарія о. Теодора Мацапули, ВС та пароха парафії св. Миколая у м. Нижнєвартовську о. Петра Павлишина.

Вшанування пам'яті митрополита Андрея Шептицького

1 листопада вірні Львівської архієпархії УГКЦ знову молилися у родинному селі Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького Прилбичах – з нагоди вже 66-ї річниці з дня його блаженної кончини. Очолив моління Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський.

Молитва розпочалася панахидою біля родинного склепу-усипальниці Шептицьких, а відтак у храмі Собору Пресвятої Богородиці відбулася урочиста Божественна Літургія. У своєму слові до вірних владика Ігор особливу увагу звернув на постать Слуги Божого Митрополита Андрея, адже процес його беатифікації ведеться вже понад пів століття: від 1958 року Церква докладно вивчає життя, працю і чесноти цього князя Української Церкви. Тому

вірні Української Греко-Католицької Церкви з нетерпінням очікують завершення процесу у справі беатифікації Слуги Божого Андрея і проголошення його блаженным.

Архієпископ, зокрема, проаналізував різні етапи та моменти богоугодного життя А.Шептицького, згадав про велике надбання Церкви та українського народу – твори та пастирські листи Слуги Божого Андрея, в яких відкривається духовна глибина і практична реалізація християнської любові.

На завершення архієрей закликав усіх молитися, щоб Господь прислухався до благань українського народу і за посередництвом Слуги Божого Андрея зіслав на нас чисельні ласки.

Святкування річниці повернення храму св. Йосафата в лоно УГКЦ

14 жовтня, на свято Прокрова Пресвятої Богородиці, Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, побував на парафіяльних святкуваннях храму священномученика Йосафата (Львів, вул. Замарстинівська, 134) з нагоди 20-ї річниці повернення храму в лоно УГКЦ.

Повернути святиню і розбудувати громаду були покликані отці Чину Найсвятішого Ізбавителя (редемптористи). Після того, як влада повернула храм її законним власникам, розпочалася реставрація церковної споруди. З благословення тодішнього ігумена ЧНІ о. Ігоря Возьняка отці-редемптористи привели храм у належний для молитви стан та розпочали душпастирську діяльність.

Першу Літургію при дверях храму відслужив довголітній ісповідник віри єромонах Михайло Винницький, з яким співслужили о. Василь Іванів, о. Олексій Хілінський, брати у монашестві, а також невелика громада вірних. Храм був названий на честь святого священномученика Йосафата, адже ім'я саме цього святого мала невеличка капличка на Замарстинівці, яка діяла до 1946 року, а служив у ній отець Іринеї-Артемій Цегельський.

Звертаючись до присутніх, владика Ігор, зокрема, намагався донести людям розуміння про той великий дар свободи, який отримала українська нація з моменту проголошення державної незалежності. «Радіємо і дякуємо Богу, що Україна здобула незалежність, – сказав владика, – вті-

шаємося свободою. Не гнітить нас чужа рука, не панує чужий народ над нами, не лякають нас виправними трудовими таборами, Сибірами, Казахстанами чи в'язницями Берези Картузької». Цінність цього дару полягає в тому, що тепер вірні мають можливість без остраху молитися у своїх святинях.

І саме такою святинею для багатьох став храм священномученика Йосафата, в якому, як зауважив архієрей, тисячі примірилися з Богом, стали на дорогу спасіння, утвердилися в праведному житті та отримали нагороду у вічності.

Святкування дня катехита у Львівській Архієпархії

Початок катехитичного навчання у Львівській Архієпархії завжди розпочинається з особливого благословення Архієрея, яке він уділяє усім, хто заявив про своє бажання виконувати таку важливу у Церкві місію. Ще у 1998 році Синод єпископів УГКЦ постановив, щоби з цієї нагоди «в останню неділю вересня встановити святкування Дня катехита».

Отож, 25 вересня катехити Львів-

ської Архієпархії зібралися разом на святкове торжество з нагоди Дня катехита у Львівській духовній семінарії Святого Духа. Свято розпочалося Архієрейською божественною Літургією, яку очолив єпископ-помічник Львівський Венедикт (Алексійчук). Йому співслужили ректор семінарії о. Миколай Фредина, голова Катехитичної комісії Києво-Галицького Верховного Архієпископства о. Михайло Гарват,

голова Катехитичної комісії Львівської Архієпархії о. Андрій Стадницький та кілька інших священників.

По закінченні Літургії кожен катехит, який зголосився через свого настоятеля допомогти у веденні катехитичного навчання у парафії, отримав з рук Преосвященного Владика благословення на катехитичне служіння у Львівській Архієпархії.

Нічні молодіжні чування «Поламані рамки»

В рамках проголошення у Львівській Архієпархії місяця жовтня місяцем молитви за християнську родину Молодіжна комісія Львівської Архієпархії УГКЦ та Школа християнського аніматора провела 13-14 жовтня у храмі Пресвятої Євхаристії молодіжні нічні чуван-

ня, основною темою яких стали роздуми про формування «здорової» християнської сім'ї.

Питання побудови стосунків між хлопцем та дівчиною і їхнє бажання скласти присягу «бути вірними одне одному аж до смерті» буде актуальним завжди. Кожен із нас повинен так чи інакше робити у своєму житті вибір, кожен повинен надавати чомусь перевагу, а від чогось відмовлятися. Так само необхідно добре подумати перед тим, як сказати одне одному «обіцяю».

Саме про те, як робити свій вибір, як ламати рамки, що заважають нам бути щирими, а також над іншими актуальними для молодих людей питаннями роздумували присутні під час цих чувань. Про те, які стереотипи молодій людині нав'язує сім'я і як вибирати чи боротися з ними, говорив молодий сім'янин, студентський капелан о. Богдан Грушевський.

– Ідеальних відносин не буває. Якщо закохані говорять, що в них – ідеальні стосунки і ніколи не буває конфліктних ситуацій, то вони обманюють або себе, або інших, – зазначив о. Богдан.

А про такі речі, як соціальні та моральні рамки, про те, як бути собою до шлюбу і в шлюбі, про друзів, які є в молодих людей до побудови сім'ї і після її народження, говорила сама молодь.

Цікаво для присутніх було також поспілкуватися з сім'єю о. Андрія Микитюка, який живе в австралійському Мельбурні і з яким вдалося провести інтернет-конференцію. Він із дружиною поділився власним досвідом побудови стосунків та прикладами співжиття молоді сім'ї, яка опинилася далеко від рідних людей та від рідної землі. Протягом чувань молодь обговорювала свої плани щодо своїх майбутніх сімей, мала можливість задуматися над тим, що обмежує нас бути відкритими до щирих стосунків. Ну, і, звичайно, кожен мав змогу приступити до святої Тайни Сповіді і взяти участь у святій Літургії, яку відслужив голова Молодіжної комісії Львівської Архієпархії о. Тарас Милан.

2 і 3 сторінки підготовлено за сприяння о. Павла Дроздяка, прес-секретаря Львівської Архієпархії

Прем'єр-міністр Канади відвідав собор св. Юра

26 жовтня у Львові побував прем'єр-міністр Канади Стівен Гарпер. У рамках своїх відвідин княжого міста високий гість завітав до Українського католицького університету, відвідав Національний музей-меморіал пам'яті жертв окупаційних режимів «Тюрма на Лонцького», а також огля-

нув архикатедральний собор св. Юра.

У храмі прем'єр-міністра зустрів владика Венедикт (Алексійчук), єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ, а також священнослужителі храму. Оглядаючи святиню, Стівен Гарпер спустився також до кriptи собору, де спочивають тлінні останки Слуги Божого митрополита Андрея Шептицького, Патріарха Йосифа Сліпого та інших церковних достойників. На згадку про відвідини архикатедрального храму Львівської Архієпархії владика Венедикт подарував високоповажному канадському гостеві копію чудотворної ікони Теребовлянської Богородиці.

Варто зазначити, що Стівен Гарпер не випадково відвідав столицю Галичини. У Канаді проживає 1,2 мільйонів українців, які складають одну з найбільших і найпотужніших у країні етнічних груп. За словами мера Львова Андрія Садового, який також зустрічався з канадським гостем, «прем'єр-міністр є мудрим політиком і особисто захотів відчув атмосферу «українства», побачити те коріння, звідки походять мільйони українців, що живуть у Канаді. Водночас він показує українській владі важливість для світової громадськості функціонування католицького університету, «Тюрми на Лонцького» і Греко-католицької Церкви».

Підписано договір про співпрацю між Церквою та управлінням охорони здоров'я

Ще на початку минулого року у Києві було підписано угоду про співробітництво між Українською Греко-Католицькою Церквою та Міністерством охорони здоров'я України. Від УГКЦ документ тоді підписав Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ, а від МОЗ України – Василь Князевич, міністр охорони здоров'я.

Згідно з угодою, МОЗ України зобов'язалося: надавати у встановленому законодавством порядку доступ на територію закладів священнослужителів та мирян, яких належно приготує та вповноважує на служіння УГКЦ; створювати сприятливі умови для надання духовно-психологічної допомоги, здійснення богослужінь; ознайомлювати (у разі потреби) священнослужителів з вимогами норм чинного законодавства і Правилами внутрішнього розпорядку закладів, надавати методичну підтримку щодо особливостей функціонування в медичній сфері; сприяти, при наявності, виділенню в закладах приміщень для здійснення релігійних обрядів відповідно до чинного законодавства; сприяти розміщенню у відомчих виданнях матеріалів, підготовлених представниками УГКЦ, з питань співпраці відповідно до цієї Угоди.

Продовженням цієї благородної справи стало підписання договору про співпрацю між Курією Львівської Архієпархії УГКЦ, Управлінням охорони здоров'я та Львівською міською організацією професійної спілки працівників охорони здоров'я України, яке відбулося 25 жовтня цього

року. Перед церемонією підписання угоди голова Комісії у справах охорони здоров'я Львівської архієпархії о. Володимир Мошнич окреслив основні напрямки діяльності у ділянці співпраці між Церквою та медичними закладами, а також зауважив, що це є ще одним кроком до утвердження християнських цінностей в соціально-медичних інституціях. У свою чергу начальник управління охорони здоров'я ЛМР Володимир Зуб підкреслив, основною метою угоди є передусім гуманізація медичного суспільства, впровадження та посилення загальнолюдських цінностей, надання духовно-психологічної підтримки працівникам і пацієнтам закладів охорони здоров'я.

Кінострічка «Спадщина Андрея Шептицького» увійшла до трійки найкращих

14 жовтня в Міжнародному центрі культури та мистецтв «Жовтневий палац» відбулася урочиста церемонія нагородження переможців головної телевізійної премією країни «Телетріумф-2010», якою вже 10 років поспіль відзначають найкращих у сфері телебачення. Цьогорічна премія має найбільшу за всю історію конкурсу кількість номінацій – 47. Нагородження статуеткою Телетрі-

умфу – це визнання професіоналізму та багаторічної праці у сфері телебачення.

Цього року на здобуття премії надійшло 300 заявок: 201 – від загальнонаціональних каналів, 43 – від регіональних та місцевих каналів, і 56 заявок – від студій з виробництва фільмів та програм. Серед конкурсанти у номінації «Телевізійний документальний фільм» була представлена також кіностріч-

ка «Спадщина Андрея Шептицького».

Метою цього документального фільму було показати велич діл митрополита Шептицького, його невтомну та жертвону працю для добра свого народу. Автори фільму намагалися показати ту місію, яку виконав Андрей Шептицький у житті українців не лише на Галичині. І, очевидно, вдалося їм це неабияк, адже, за рішенням журі, кар-

тина увійшла до трійки найкращих документальних фільмів.

Фільм створено рекламно-продюсерським центром «Стар-ТВ» спільно з Львівською Архієпархією Української Греко-Католицької Церкви і присвячено 20-й річниці виходу УГКЦ з підпілля. Прем'єрний показ кінострічки «Спадщина Андрея Шептицького» відбувся у Львові ще 30 липня.

Архієпархіальний з'їзд Вівтарних дружин

Ось уже четвертий рік поспіль, відповідно до Декрету Високопреосвященного владика Ігоря (Возьняка), Молодіжна комісія Львівської Архієпархії УГКЦ скликає у третю суботу жовтня архієпархіальний з'їзд Вівтарних дружин. Кожного року він має свою тематику. Цього разу темою з'їзду, який відбувся 16 жовтня в приміщенні Львівської Духовної семінарії Святого Духа, стали слова зі святого Євангелія: «Багато покликаних, та мало вибраних...».

Основною задумкою цьогорічного заходу було ближче ознайомити хлопців з життям семінарії та дати можливість прожити один день в «семінарійному» дусі. Великий акцент робився на духовному розвитку кожного вівтарника.

Отож, у рамках зібрання хлопці спільно зі священниками молилися 3-й та 6-й Часи, після чого брали активну

участь в обговореннях, які провадили брати-семінаристи. Також для учасників було проведено екскурсію, під час якої в кожного була можливість ознайомитися з історією цього духовного закладу, з усіма спільнотами і братствами, які діють при семінарії.

Протягом цілого дня з гостями перебували також аніматори зі Школи християнського аніматора, які взяли активну участь у розробленні про-

грами та проведенні з'їзду Вівтарних дружин.

Святкову Літургію, якою завершився з'їзд, очолив отець-ректор Микола Фредина. Під час проповіді отець наголосив на важливості доброї християнської поведінки кожного вівтарника, а також пообіцяв, що організує цієї зими реколекції для хлопців, які серйозно задумуються над своїм священним покликанням.

По закінченні Літургії було освячено та роздано кожному прислугуючому на згадку про з'їзд хрестик та текст молитви, яку голова Молодіжної комісії ЛА УГКЦ о. Тарас Милан заохотив відмовляти перед та після кожної Літургії. За підрахунками Молодіжної комісії ЛА УГКЦ, цьогорічний з'їзд вівтарників став найчисленнішим з усіх попередніх – участь у ньому взяло 270 хлопців.

15-17 ЖОВТНЯ в реколекційному домі св. Миколая, що у м. Надвірна на Івано-Франківщині, відбулися формаційні зустрічі настоятельок спільнот Згромадження сестер-служебниць Непорочної Діви Марії. Тема зустрічей – «Чернече посвячення: молитва Божим Словом». Монахині, які прибули сюди з усієї України, мали нагоду послухати виклади зі Святого Письма о. Євгена Станішевського, спільно помолитися і вслухатися у Слово Боже.

21-24 ЖОВТНЯ у тому ж реколекційному домі св. Миколая відбулися чергові реколекції для дівчат, в яких взяло участь 27 осіб з Івано-Франківської, Львівської та Тернопільської областей. Кожного разу під час таких заходів сестри-служебниці стараються розкрити одну з актуальних для сьогодення тем. Темою останніх реколекцій було «Покликання і гідність жінки у світлі Божого Слова».

НЕЩОДАВНО У ТРУСКАВЦІ відбулася робоча зустріч з питань подолання епідемії ВІЛ/СНІДу. Її провів Преосвящений владика Ярослав (Приріз), єпископ-коад'ютор Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ, за участю п. Моніки Розенбаум, консультанта з питань ВІЛ/СНІДу в Східній Європі (Католицьке відділення в справах світової охорони здоров'я), та о. Ігоря Козанкевича, голови Соціальної комісії єпархії.

НА СВЯТО Покрову Пресвятої Богородиці в Кіровограді з благословення Преосвященного владика Василя (Івасюка), екзарха Одесько-Кримського УГКЦ, при місцевій парафії Різдва св. Івана Христителю УГКЦ розпочали своє служіння дві сестри зі Згромадження Непорочного Серця Марії – с. Романа Петрушак та с. Софія Дереш.

ГРЕКО-КАТОЛИКИ ЗАКАРПАТТЯ урочисто відзначили 230-ліття від дня посвячення Ужгородського кафедрального собору Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього та перенесення єпископського осідку з міста Мукачева до Ужгорода.

НЕДІЛЬНОГО ДНЯ 17 жовтня греко-католики Дніпропетровська відсвяткували храмовий празник парохії Покрову Пресвятої Богородиці. Найпочеснішим гостем був владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський, який з цієї нагоди відправив у ще недобудованій церкві Архієрейську св. Літургію.

17 ЖОВТНЯ відбулося урочисте святкування другої річниці діяльності Недержавного пенсійного фонду «Покрова». НПФ «Покрова» розпочав свою діяльність 1 вересня 2008 року з благословення Блаженнішого Любомира. Засновником фонду є Патріарша курія Української Греко-Католицької Церкви.

17 ЖОВТНЯ владика Володимир (Війтишин), єпарх Івано-Франківський, та владика Венедикт (Алексійчук), єпископ-помічник Львівської архієпархії, освятили новозбудований храм у нещодавно заснованому Свято-Андріївському скиті Студійського уставу, що в с. Лужки-Осмолода Івано-Франківської єпархії УГКЦ.

З НАГОДИ ХРАМОВОГО ПРАЗНИКА Покрову Пресвятої Богородиці 17 жовтня відбулися урочисті заходи у Вінниці. Цього дня до бічного престолу головного вінницького храму УГКЦ були вкладені мощі св. Шарбеля, які передав місцевим парафіянам ліванський монастир.

ГРОМАДСЬКУ ОРГАНІЗАЦІЮ – фундацію «Справа Патріарха Йосифа» – створили з благословення єпарха Тернопільсько-Зборівського УГКЦ Василя (Семенюка). Її завдання – пропагувати ідеї Патріарха Йосифа. До свого представлення, яке відбулося 19 жовтня, організація вже встигла видати «Заповіт» Патріарха та аудіо-диск із записом св. Літургії, яку служить Патріарх Йосиф.

З БЛАГОСЛОВЕННЯ Преосвященного владика Тараса (Сеньківа), Апостольського адміністратора Стрийської єпархії УГКЦ, 23-24 жовтня в монастирі Сестер Пресвятої Родина УГКЦ у с. Гошів відбулося відзначення Дня катехита Стрийської єпархії УГКЦ.

НАПРИКІНЦІ минулого місяця у Санкт-Петербурзі (Росія) відбувся V форум богословів Центральної та Східної Європи. З 23 по 28 жовтня богослови й історики з України, Росії та Польщі дискутували та ділилися досвідом своїх Церков на тему святості, мучеництва та сучасного богослов'я у своїх країнах.

ПАПА РИМСЬКИЙ НАЗВАВ ІМЕНА НОВИХ КАРДИНАЛІВ

20 жовтня на традиційній загальній аудієнції на площі св. Петра Папа Римський Бенедикт XVI назвав імена 24-ох нових кардиналів. Двадцять із них ще не досягли вісімдесятирічного віку, що дозволяє їм увійти до конклаву з виборів нового понтифіка. Загалом це вже третє призначення кардиналів за час понтифікату нинішнього Глави Вселенської Церкви.

Колегія кардиналів являє собою своєрідну групу ватиканської еліти і найближчих помічників Папи. Вибір нових ієрархів дозволяє понтифікові визначати курс Католицької Церкви на майбутнє. Завдання радників – допомогти Папі сформулювати церковну політику і приймати найважливіші рішення.

Офіційна церемонія призначення кардиналів, що іменується консисторією, відбудеться 20 листопада. Серед нових кардиналів – представники Італії, Польщі, Єгипту, Сполучених Штатів, Німеччини, Замбії, Екватору, Демократичної Республіки Конго, Бразилії та Шрі-Ланки. Європу представляють загалом одинадцять ієрархів; для десятиох кардиналів рідною мовою є італійська.

Включно з новими кардиналами тепер відомо про приблизно п'ять десятків зі 120 кардиналів-вибірників, які зможуть в перспективі обрати з-посеред себе наступника Папи-німця. Як відзначає агентство Reuters, аналіз цього списку дозволяє передбачити, що наступний понтифік залишиться консерватором і зможе продовжити політику Бенедикта XVI, відкидаючи можливість скасування цілібату, не сприймаючи жіночого священства і використання протизаплідних засобів. Європу на конклаві представлятиме понад шістьдесят кардиналів.

Хоч число кардиналів-вибірників не може перевищувати 120 чоловік, проте загальна кількість учасників колегії кардиналів не обмежується. Нині до її складу входять 203 ієрархи.

Багато імен нових кардиналів були очікувані. Серед них – архієпископ Вашингтона Дональд Вюрл, архієпископ Варшави Казімеж Нич та архієпископ Апаресіди (Бразилія) Раймундо Дамасцено Ассіс.

Дехто з нових кардиналів вже очолює найважливіші ватиканські структури. Це, зокрема, глава Папської ради зі сприяння християнській єдності архієпископ Курт Кох зі Швейцарії та префект Верховного трибуналу Апостольської сигнатури (вищої судової інстанції Католицької Церкви) американський архієпископ Реймонд Лео Берк.

Спостерігачі відзначають, що якщо попередні понтифіки збільшували в колегії кількість представників країн, що розвиваються, то Папа Бенедикт XVI надає перевагу європейцям, що збільшує вірогідність того, що майбутнім главою Ватикану стане представник саме цього континенту. Другий за величиною виборчий блок у колегії представляють латиноамериканці, в яких – понад 20 кардиналів.

ХРИСТІЯНИ НІМЕЧЧИНИ ПОЧИНАЮТЬ КАМПАНІЮ ПРОТИ САНТА-КЛАУСІВ

Асоціація св. Боніфация – організація, заснована в 1849 році для надання допомоги католикам в тих областях Німеччини, де переважає протестантське населення, розпочала кампанію за відновлення адекватного шанування св. Миколая Чудотворця, закликаючи створити «зони, вільні від «Різдвяного діда» («Weihnachtsmannfreie zone»). Про це повідомляє «Catholic World News» (CWN).

«Різдвяний дід» – «Weihnachtsmann» – є німецьким аналогом Санта Клауса англо-саксонських країн або Діда Мороза в Росії. Цей казковий персонаж в основі своїй виводиться від постаті св. Миколая, пам'ять якого святкується і східними, і західними християнами напередодні Різдва Христового. Проте останнім часом Санта-Клаус став сприйматися як невідомий атрибут комерційної реклами, покликаної підвищити рівень продажу товарів напередодні Різдва.

В Асоціації св. Боніфация кажуть, що хотіли б запобігти комерціалізації свята Різдва і повернути добро пам'ять св. Миколаєві Чудотворцю як доброму заступнику і помічнику для всіх, хто перебуває в потребі, який своїм прикладом навчає людей творити добро, любити ближнього і піклуватися про нього. «На відміну від Санта-Клауса, св. Миколай дарував внутрішнє, духовне багатство, а не заохочував боротися за матеріальні блага», – говорять організатори акції.

СУВОЇ МЕРТВОГО МОРЯ РОЗМІСТЯТЬ В ІНТЕРНЕТІ

Одна з найбільших археологічних знахідок XX сторіччя – так звані «сувої Мертвого моря» – буде оцифрована і викладена в інтернеті. Так вирішило Управління старожитностей Ізраїлю, про що й було повідомлено в Єрусалимі 19 жовтня.

Спільний проект Управління старожитностей Ізраїлю та компанії Google-Israël отримав назву «Leon Levy Dead Sea Scrolls Digital Library». Партнери оголосили, що нова база даних міститиме фотографії з високою роздільною здатністю кожного з 30 тисяч фрагментів з 900 манускриптів. Робота над їх оцифруванням займе близько 5 років.

Рукописи та фрагменти сувої Мертвого моря (інша їх назва – Кумранські сувої) були виявлені у 1947 році в печерах Кумрана та Ваді Мурабба'ат (на південь від Кумрана), в Хірбет-Мірді (на північний захід від Кумрана), а також у низці інших печер Юдейської пустелі і в Масаді. Нині 7 манускриптів експонуються в Храмі книги при Ізраїльському музеї в Єрусалимі.

Візит Папи до Іспанії висвітлюють понад 3 тисяч журналістів

6 листопада 2010 р. вранці, з римського міжнародного аеропорту Фюмчіно піднявся в небо літак італійської авіакомпанії «Alitalia», на борту якого Папа Бенедикт XVI розпочав свою 18-ту Апостольську подорож за межі Італії, яка є паломництвом до іспанських міст Сантьяго-де-Компостела та Барселони.

Сантьяго-де-Компостела, згідно з переданням, є місцем поховання святого Апостола Якова. Перша частина назви міста – це ім'я апостола, а друга означає «зоряне поле», на згадку про зорю, яка, згідно з легендою, вказала на місце поховання святого Якова, що загинув мученицькою смертю у Єрусалимі та в чудесний спосіб був перенесений до Іспанії. Ще з перших століть християнства розпочалися «Паломництва шляхом святого Якова», і згодом місто стає третьою, після Єрусалиму та Риму, метою європейських прочан.

Починаючи з XII сторіччя в Сантьяго-де-Компостела оголошується Ювілейний Святий Рік, який відзначається тоді, коли празник святого апостола Якова, що його Римо-Католицька

Церква відзначає 25 липня, припадає на неділю. Саме тепер триває 119 Святий Компостеліанський Рік, а наступний припадатиме аж у 2021 році. Бажання відвідати це загальноєвропейське місце паломництва та приєднатися до приблизно мільйона щорічних прочан стало спонукуючим для Бенедикта XVI вирушити в уже п'яту цього року закордонну подорож.

Після трьохгодинного перельоту авіалайнер «Airbus320», подолавши понад 1700 кілометрів, приземлився в міжнародному аеропорту Сантьяго-де-Компостела, де відбулася церемонія привітання за

участю престолонаслідника іспанської корони принца Філіпа, представників церковної та державної влади.

Архієпископ Сантьяго-де-Компостела Хуліан Барріо та президент провінції Галісія Альберто Нуньєс Фейхуо 5 листопада офіційно відкрили прес-центр для понад тисячі журналістів, акредитованих на папський візит в Сантьяго. В сумі візит Бенедикта XVI обслуговує понад 3 тисячі журналістів зі всього світу.

Відкриваючи прес-центр, архієпископ Хуліан Барріо Барріо подякував іспанським і закордонним журналістам за їх роботу,

пов'язану з підготовкою паломництва, а також закликав до якнайкращої роботи під час візиту Папи римського в Сантьяго-де-Компостела.

Президент провінції Галісія Альберто Нуньєс особливі слова вдячності скерував до волонтерів, які кільканадцять тижнів працювали над підготовкою інфраструктури і забезпеченням необхідних матеріалів, як для журналістів так і для тисяч паломників, котрі прибудуть на зустріч зі Святейшим Отцем.

До диспозиції журналістів в прес-центрі в «Palacio de Congresos y Exposiciones» в передмісті Сантьяго-де-Компостела в кварталі San Lazaro є між іншим кілька сот комп'ютерних місць, оснащених доступом до Інтернету.

Цим центром користувалась понад тисяча журналістів зі всього світу, офіційно акредитованих для папського візиту в Сантьяго. Окрім того понад 1,6 тис. журналістів акредитувалося виключно в Барселоні, куди Бенедикт XVI прибув в суботу пізно увечері. В сумі про візит буде звітувати понад 3 тис. журналістів зі всього світу.

Владика Богдан (Дзюрах): «Прагнемо застановитися над сутністю Східних Католицьких Церков.»

«Прагнемо застановитися над сутністю Східних Католицьких Церков, беручи до уваги богословські, канонічні та душпастирські аспекти, щоб краще здійснювати нашу місію в рамках Католицької Церкви і успішніше виконувати наше душпастирське служіння», – такими словами окреслив Владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ, ціль зустрічі Східних Католицьких Єпископів Європи. За словами Владика Богдана, рішення розглянути ширше коло питань пов'язаних із життям і діяльністю Східних Католицьких Церков було прийнято минулого року.

Пригадуємо, що 4-7 листопада 2010 року в столиці Болгарії місті Софії розпочалася XIII Зустріч Східних Католицьких Єпископів Європи, яка збіглася з відзначенням 150-ї річниці поєднання з Римом Болгарської Греко-Католицької Церкви. Представники 13-ти Східних Католицьких Церков свого права дискутують над темою «Критерії церковності Східних Церков сьогодні». В рамках обговорень йтиме

мова і про душпастирські структури для мігрантів східного обряду.

Як повідомляє Радіо «Ватикан», у зустрічі беруть участь, зокрема, греко-католицькі єпископи з України та єпископи УГКЦ з Європи, ієрархи інших греко-католицьких Церков континенту та маронітський архієпископ Кіпру. Апостольську Столицю представляють Кардинал Леонардо Сандрі, Префект Конгрегації Східних Церков та її Секретар Архієпископ Циріл Василь, ТІ, Архієпископ Антоніо Вельйо, Президент Папської Ради в справах мігрантів та подорожуючих. У зустрічі також бере участь Кардинал Петер Ердьо, Архієпископ Будапешту-Ештергому, який очолює Раду Єпископських Конференцій Європи.

Слід відзначити, що попередні зустрічі були присвячені богословським роздумам над Святими Тайнами.

Пригадуємо, що у Католицькій Церкві є Церкви свого права, які є у повному сопричасті з Римською Церквою, але відрізняються від неї формою лі-

тургійного богослужіння, канонічною дисципліною, термінологією та богословською традицією. В даний час є 24 Церкви свого права по всьому світу у повному сопричасті з Римом, 15 з них – візантійського літургійного обряду (14 присутні в Європі).

У Ватикані пожежникам і поліцейським виділено спеціальну каплицю

Швейцарська гвардія Ватикану має барвисту уніформу, створену за проектом Мікеланджело в 16 столітті, і героїчні легенди. Ватиканська поліція і пожежна служба позбавлені яскравих убрань, зате у них тепер є своя власна каплиця, причому – дуже древня, повідомляє CNS.

Церква Сан-Пелегріно у Ватикані (VIII ст.) свого часу також належала швейцарським гвардійцям, і її до сих пір прикрашають не лише старовинні фрески, виконані у візантійській традиції, але й герби усіх колишніх командувачів гвардією, починаючи з 1517 року. Але в 1977 році, після організації нових відомств, церква офіційно була оголошена каплицею 150 ватиканських жандармів та 30 пожежників.

Щоранку о 7.00 їхній капелан монсеньор Джуліо Вівіані служить тут месу і зазвичай залишається у сво-

ему офісі при каплиці до 8.30 – на випадок, якщо хто-небудь із поліцейських чи пожежників побажає висповідатися. Решта дня монсеньора зайнята виконанням обов'язків чиновника Римської курії в службі, що координує розпорядок папських богослужінь.

Крім цього, протягом літа о. Вівіані пропонує поліціантам і пожежникам релігійні освітні лекції на актуальні теми, як, наприклад, пояснення одягу духовенства східних католицьких Церков. Це робиться для того, аби ватиканські правоохоронці могли впізнати будь-якого єпископа і належно його привітати. Річ у тім, що найближчим часом у Ватикані відбудеться Синод, присвячений проблемам християн у Святій Землі, на якому будуть присутні також архиєреї Східних Церков.

Зізнання ватиканського екзорциста

Нещодавно вийшла в світ книга головного екзорциста Ватикану отця Габріеле Аморта «Сповіді», в якій він розповідає про багаторічні битви з темними силами. «Le Figaro» публікує уривки з книги, що складається з інтерв'ю і бесід священика з кореспондентом «La Stampa» Марко Тосатті.

85-літній Дон Габріеле з 1986 року обіймає посаду головного екзорциста Ватикану. Стурбований поступовим зникненням цієї «професії», отець Аморт заснував Міжнародну асоціацію екзорцистів, мета якої - зберегти обряд вигнання демонів.

«Зараз я повністю присвячую себе екзорцизму. Я бачу, що екзорцистів мало, а потреба в них величезна. Тому я працюю з ранку до вечора, сім днів в тиждень, у тому числі на Різдво і Великдень», - розповідає Дон Габріеле, котрий визнає, що часто диявол народжується «всередині самої Церкви». «Того дня, коли я зіткнувся з очевидним випадком одержимості дияволом, я зрозумів, що дії Сатани і обряд вигнання диявола - не справа минулого. В наші дні це теж є. Сатана активний як ніколи. Він намагається привести якомога більше душ до вічної погибелі. З самого початку служіння я зрозумів, що є дві категорії одержимих,

які протилежні один одному. Одержимі через свої помилки і одержимі через свою любов до Бога», - цитує газета.

«Слід визнати, що, не дивлячись на технологічний прогрес, лише екзорцисти спроможні швидко визначити, з якою ситуацією ми стикаємося. Демони не знають ні бар'єрів, ні обмежень, коли йдеться про те, щоб оволодіти людиною або душою. Якщо порівняти теперішні випадки з вже відомими класичними випадками одержимості демоном, очевидно, ситуація значно змінилася. (...) Ми повинні навчитися працювати з нашими колегами-медиками, у тому числі у сфері психічного здоров'я: вони можуть надати Церкві значну допомогу. Багато пацієнтів зверталися до мене після консультацій у лікаря. Я навіть встановив таке правило: я нікого не приймав без довідки про ретельне обстеження фахівцями. Той, хто страждає, повинен завжди починати з походу до лікаря», - підкреслив отець Габріеле.

Священик розповів, що часто ті, хто приходять до нього, розлючені, сміються і жартують або намагаються зберігати спокій. «Між двома сеансами ми робимо паузу. Ми трохи жартуємо. Загалом, обстановка у нас не напружена. Звичайно, що

під час сеансу необхідно зосередитися, тому що ми разом молимося. Рідко, в найскладніших випадках, одержимі дияволом люди впадають в транс. Ми говоримо про одержимість, коли людиною заволдіває демон, в інших випадках йдеться про знуцання. Переважно це злі жарти демонів, які інколи можуть виявитися по-справньому жорстокими. Диявол так розважається», - наводить газета уривки із книги.

Патріс де МЕРІТАН

Як дзвіниця стала падаючою вежею?

9 серпня 1173 року на Катедральній площі Пізи був закладений перший камінь дзвіниці собору Санта Марія Маджоре, яка увійшла в історію під назвою «Пізанської вежі».

Будівництвом дзвіниці займалися майстри Гульєльмо з Інсбрука та Боннано. Проте, звівши перший поверх заввишки 11 метрів і два колонадні кільця, Боннано рпатов виявив, що дзвіниця відхилася від вертикалі на чотири сантиметри. Майстер припинив роботу і поспішив покинути місто.

Час від часу роботу з незавершеного будівництва відновлювали, і до 1233

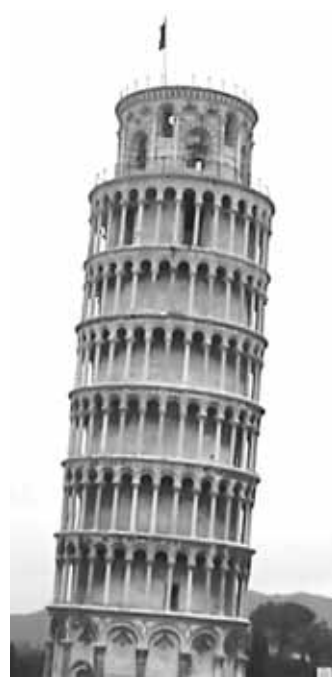
року сяк-так було збудовано чотири поверхи. Лише в 1275 році, через сто з гаком років після початку будівництва, міська влада знайшла нового архітектора - Джованні ді Симоні, який ризикнув продовжити зведення дзвіниці. Коли він відновив роботи, нахил верхнього карниза вежі складав 50 сантиметрів. Але і цей будівничий, закінчивши п'ятий колонадний поверх, припинив роботу.

У 1350 році, коли відхилення від вертикалі вже було 92 сантиметри, за роботу взявся архітектор Томмазо ді Андреа. Він підвів наступний поверх з похило-

го боку на 11 сантиметрів, а дзвіницю «завалив» у бік, протилежний до нахилу. Лише після цього він поставив над вісьмома ярусами вежі власне дзвіницю з бронзовим дзвоном. Через 164 роки будівництво вежі нарешті було завершено.

Нинішня висота «Пізанської вежі» - 56 метрів, діаметр основи - 15,5 метра, відхилення верхівки від вертикалі - близько 4,8 метра, і воно продовжує збільшуватися.

30 грудня 1986 року комісія ЮНЕСКО присвоїла Пізанській вежі статус Всесвітньої спадщини. Знаменита вежа також занесена до Книги рекордів Гіннеса.

Ікону Сталіна освятили у Києво-Печерській лаврі

31 жовтня українські та російські художники з арт-групи А.К.Т. і «Крадений хліб» пройшлися ходою по території Києво-Печерської лаври. Тримачи у руках ікону із зображенням Сталіна, вони взяли участь у богослужінні (саме 31 жовтня 1961 року тіло Сталіна винесли з мавзолею). Така мистецька акція була протестом проти зрощення державного апарату з Церквою.

Ми думали, що у храмі нас під різними приводами не допустять до освячення ікони. Утім, ми швидко знайшли спільну мову та порозуміння із

присутніми, і нас таки пропустили до свічок і лампадок, - ділиться своїми враженнями російський художник Алекс Часовський.

Публіка практично не помічала екзотичної ікони або ж сприймала її як належне, свідчать учасники акції. Дивувалися лише туристи. Декотрі з них просили дозволу сфотографуватися.

- Загалом серед релігійних фанатиків дуже поширені ікони з зображенням Сталіна та Гітлера. А зображення кривавого царя Миколи II взагалі на першому місці, - додає А.Часовський.

Відстоявши недільне богослужіння, художники утнули ще один трюк - поставили свічку за упокій душі прем'єра Росії Володимира Путіна.

- Багато хто із православної публіки приєднався до нас. Співали псалми і запалювали свічки за упокій наших ворогів, - розповідає той же А.Часовський. Ікону ж Сталіна залишили у приміщенні для перемішування бетону при виході з лаври.

- Під кінець навколо нас почали скупчуватися якісь люди, схожі на працівників служби безпеки. Але побити нас так і не встигли, - так закінчив розповідь про акцію Алекс Часовський.

За повідомленням Андрія МОВЧАНА

ПОЛЬСЬКІ КАТОЛИЦЬКІ ЄПІСКОПИ ВІДКИНУЛИ ІДЕЮ ОГОЛОСИТИ ІСУСА ХРИСТА «КОРОЛЕМ ПОЛЬЩІ»

Глава Конференції католицьких єпископів Польщі архієпископ Юзеф Міхалік оповістив у місцевій пресі заяву Генеральної асамблеї єпископів, в якій говориться, що Католицька Церква відкидає висунуту певною категорією громадян ідею щодо «інтронізації Ісуса Христа як короля Польщі». У документі католицькі владики застерігають, що «оголошення Ісуса королем» не вирішить проблем, які накопичилися в країні. Замість цього єпископи пропонують поглиблювати в народі віру в Христа як Володаря Всесвіту.

Заява католицьких єпископів стала відповіддю на нещодавно півторатисячну демонстрацію у Варшаві, учасники якої тримали в руках національні прапори та зображення Ісуса Христа. Вимоги демонстрантів були сформульовані в одному гаслі - визнати Ісуса Христа «королем Польщі».

У 2006 році Католицька Церква вже виступила з критикою 40 членів парламенту, які хотіли проголосити Ісуса Христа «королем» країни. Однак ініціатори цієї ідеї продовжують наполягати на своєму, посилюючись на те, що в історії країни вже був подібний прецедент: у 1656 році «королевою Польщі» офіційно була оголошена Діва Марія.

ЄПІСКОПИ АНГЛІКАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ПРОДОВЖУЮТЬ ПЕРЕХОДИТИ О КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

За повідомленням газети «Times», ще два єпископи Англійської церкви оголосили про свій перехід до Католицької Церкви. Стати католиками вирішили єпископ м. Еббсфліт Ендрю Бернем (Andrew Burnham) та єпископ м. Річборо Кейт Ньютон (Keith Newton). Перед ними своє рішення перейти в католицтво оголосив єпископ Фулхем Джон Бродхерст (John Broadhurst).

За даними «Таймс», очікується також приєднання до Католицької Церкви єпископа Едвіна Бернса (Edwin Barnes) і декількох десятків мирян Англійської церкви.

Причиною відходу англійських єрархів до Католицької Церкви стало поширення лібералізму в сучасному англійстві. Це, насамперед, «висвячування» в єпископський сан жінок і відвертих содомітів, а також модерністські новації.

ІРЛАНДСЬКІ ВЧЕНІ ДОСЛІДЖУЮТЬ ДРЕВНІЙ ПСАЛТИР, ЗНАЙДЕНИЙ У ТОРФ'ЯНИКУ

Фахівці Національного музею Ірландії завершили перший етап дослідження рукописного Псалтиря, знайденого в торф'яному болоті, повідомляє «Middle East Online». Книга була виявлена у Фадданморі (графство Тіпперарі) під час розробок торф'яників чотири роки тому. Властивості торфу дозволили зберегтися приблизно 15% сторінок ілюстрованого рукопису, вік якого експерти оцінюють у 1200 років.

Вважається, що латинський текст псалмів був написаний в одному з ірландських монастирів, проте шкряна палітурка книги, як вважають фахівці, вироблена в Єгипті. Найімовірніше, переписувач або власник Псалтиря просто вклав книгу у вже готову палітурку. «Палітурка могла встигнути прожити декілька життів, перш ніж опинитися в болоті як тека, в яку хтось вклав рукопис, - говорить співробітник Національного музею Рагналл О'Флоїнн. - Можливо, вона здійснила подорож із єгипетської бібліотеки до Святої Землі, Константинополя чи Риму, а потім вже опинилася в Ірландії».

«Ця знахідка породжує багато питань і протирічить деяким загальноприйнятим думкам стосовно історії раннього християнства в Ірландії, - продовжує О'Флоїнн. - Можливо, це перше достовірне свідчення зв'язку між раннім ірландським християнством та Коптською Церквою на Близькому Сході».

Наступного року «фадданморський» Псалтир вперше буде виставлено для загального огляду. Відбудеться це в Національному музеї Ірландії.

У БОЛГАРІЇ ВПЕВНЕНІ, ЩО ЗНАЙДЕНІ МОЩІ НАЛЕЖАТЬ ІВАНУ ХРИСТИТЕЛЮ

Болгарська влада і церковні ієрархи впевнені, що останки, виявлені археологами нещодавно на острові Св. Івана (Свети Іван), справді належать св. Івану Христителю.

Як повідомляє «Daily Telegraph», невеликий ковчег був знайдений серед руїн монастиря V століття. Він знаходився у вівтарі храму і мистив у собі невеликі фрагменти черепа, щелепи, руки, а також один зуб. Напис на ньому говорить про 24 червня - день, коли святкується Різдво Івана Предтечі (за старим стилем).

Водночас деякі фахівці вважають, що необхідні додаткові дослідження останків, перш ніж вони офіційно можуть бути визнані мощами Івана Христителя. Проте їх достовірність уже визнала Болгарська Православна Церква. «Ця знахідка - святиня, і наука тут не має значення, - заявив митрополит Слівенський Йоаникій, до спархії якого відноситься острів Свети Іван. - Мощі св. Івана випромінюють чудотворну силу. Я не можу передати цього словами».

Поки що мощі зберігаються в церкві св. Георгія в прибережному місті Созополь і виставлені для поклоніння віруючих.

Групу вчених, які проводять розкопки древніх церков на острові, очолює Казимир Попконстантинов, який вже став у Болгарії національним героєм. «Такі відкриття здійснюються раз, можливо, в 200 років, - каже він. - У нас є дуже серйозні докази того, що останки - справжні. Я знаю, що вони дуже важливі для всього християнського світу».

БЛАГОСЛОВЕННЯ НА ЖИТТЯ

Інтерв'ю для Радіо Свобода

Син рабина домагається беатифікації Андрея Шептицького

84-річний син львівського рабина, відомий у США, Європі та Японії фінансист та економіст, дослідник Курт Левін – один із серед небагатьох у світі, які пам'ятають про життя митрополита Андрея Шептицького. Брати Андрей та Климентій Шептицькі врятували єврейського хлопчика Курта Левіна в роки Другої світової війни, сформувавши його як особистість. Курт Левін усе своє життя працює над тим, щоб єврейська організація «Яд Вашем» визнала митрополита Праведником світу. Він називає Слугу Божого не інакше як святым. Брати Шептицькі, каже Курт Левін, подарували йому унікальний дар – дар перейти через життя.

Народився Курт Левін у 1925 році в Польщі. Його батько Єзекиїл був рабином у Катовіцах. У 30-х роках він переселився з родиною до Львова. Мати Курта Левіна померла і рідну маму замінила йому друга дружина батька – Рахиль. Тим часом львівський рабин заприятелював із митрополитом УГКЦ Андреем Шептицьким.

Коли почалася Друга світова війна, що супроводжувалася винищенням євреїв, митрополит Шептицький запропонував львівському рабину та його родині захист, але той відмовився: мовляв, рабин має бути разом зі своєю громадою. Єзекиїла застрелили на очах у сина Курта. А Рахиль залишилася із трьома синами. Та невдовзі й вона загинула у Львові в Янівському таборі, а її старший син – у ґетто. Таким чином Курт Левін залишився з молодшим братом Натаном. Опинившись у безвихідному становищі, він вирішив попросити допомоги у митрополита Андрея, з чим і прийшов до митрополітичних палат.

«Бідна дитино!» – промовив зі сльозами на очах митрополит, який на той час уже пересувався в інвалідному візку. Хлопець розповів митрополитові, що втратив батька, матір, брата, і що у таборі смертників загинула майже вся єврейська громада.

Отож, Курт Левін разом із братом два роки переховувався у студитських монастирях. Ними заопікувався брат митрополита – нині блаженний Климентій Шептицький, а також отець Марко Стек.

Із метрикою на ім'я Романа Павла Митка Курт Левін переїхав до Польщі, до Люблина. Там служив у польському війську. У 1946 році Курт Левін виїхав до Італії, а згодом – до Палестини. Служив в ізраїльському війську, брав участь в арабо-ізраїльській війні. Звільнившись із армії у званні полковника, виїхав до США, де став економістом. Тут одружився з дівчиною із львівської родини, яка народила йому двох синів. Щасливий батько назвав їх на честь братів Шептицьких – Андреем та Климентієм. Дружина Курта померла в молодому віці, тож він змушений був виховувати дітей самотужки. Згодом, правда, одружився вдруге – з італійкою, католичкою за віросповіданням. У шлюб з нею народився ще один син.

Нині 84-річний Курт Левін меш-

кає разом із дружиною у Нью-Йорку. Тут же проживає і його молодший брат Натан, теж врятований братами Шептицькими. 7 років тому Курт Левін покинув свою фінансову діяльність і вийшов на пенсію.

УСЕ НАШЕ ЖИТТЯ – ЦЕ СУЦІЛЬНА ІЛЮЗІЯ

– Пане Левін, на початку 90-х вийшла Ваша книга спогадів про братів Шептицьких англійською мовою. І ось нещодавно «Мандрівка крізь ілюзії» з'явилася в українсько-му перекладі. Тепер ця книжка уже доступна українському читачеві.

– І я дуже цим тішусь. Для мене найголовніше – не слава чи похвала, а те, що знову згадалося про братів Шептицьких. Мені важливо, що книжку читають українці. Зроблено дуже гарний, блискучий переклад з англійської на українську мову. Мені з цього нічого не потрібно; важливо, що є книжка, і у ній мовиться про братів Андрея та Климентія Шептицьких. Я дав оцінку національно-визвольним рухам в Україні, Ізраїлі, діяльності львівської поліції. Щодо назви книги, то усе наше життя – це суцільна ілюзія.

– Ваша мандрівка крізь усі ці життєві ілюзії була надто складною. Нелегким було життя митрополита Андрея, який пішов за своїм покликанням, а життя робило свої непрості виклики. Як у різні періоди свого життя Ви переосмислювали життя і діяльність митрополита, що вражало?

– Митрополит Андрей був глибоко релігійною людиною, яка посвятила своє життя Божій справі. Як молодий чоловік він виріс і формувался між українцями, монахами-василіянами, був переслідуваний поляками, росіянами. Митрополит вирішив одне: посвятити своє життя Господеві і допомагати своїм людям. Це було можливо робити в Австро-Угорській імперії, яка добре ставилася до українців, жидів, поляків. Митрополит міг працювати, як єпископ, зосереджуватися на питаннях освіти, культури, медичного забезпечення людей. Він ніколи не цікавився політикою.

У 1914 році вибухнула війна. Митрополита заарештували і заслали у Суздаль. Після війни не дозволяли якийсь час повертатись до Галичини. А тим часом українсько-

польські стосунки у Львові ставали дедалі гіршими, вибухнула братовбивча війна. Митрополит перебував усередині конфлікту. Він почував себе українцем і своє життя присвятив українцям.

Йому було складно. Перший раз, коли митрополит втрутився у політику, а радше запротестував, – це тоді, коли була пацифікація. Митрополит завжди радив українцям бути обережними, він не втручався у політику. Він був приязний до усіх народів, які жили. Митрополит був духовним провідником, займався релігією, культурою, освітою, але не політикою.

У 1935 році мій батько від імені єврейської громади Львова привітав митрополита з 70-літтям. Вони обоє заприятелювали. Шептицький цікавився біблійними студіями, дослідженнями.

Однак 1939 рік приніс терор для Церкви і народу. НКВД запакувало тюрми поляками, українцями, жиди. Людей мордували. У 1941 році українці вітали прихід німців, бо думали, що буде самостійна Україна. Митрополит видав відозву з надією, що український уряд буде мудрий і боронитиме інтереси усіх народів, які мешкали в Галичині.

Нині євреї закидають митрополитові, що він, мовляв, вітав німців. Насправді то було не так. Німці швидко розігнали український уряд, заарештували провідників. Митрополит був у ситуації, коли докола мордували людей в цілій Галичині, і він писав про це до Риму. Є відоме послання митрополита «Не вбий». Близько 200 жидів врятував митрополит у роки війни. Треба зрозуміти – аби врятувати одного жиди, мали працювати декілька осіб.

«Я ВІДЧУВАВ ОПІКУ МИТРОПОЛИТА ЗАВЖДИ»

– Чи відчували Ви у житті опіку митрополита уже з небес?

– І нині перед очима бачу митрополита таким, як тоді. Я працював в архіві, бібліотеці митрополита. Бачив владу щоденно, але тільки вітався з ним, брав книги і йшов, бо митрополит був Великою Людиною, зайнятою, багато працював. А отець Климентій був моїм опікуном, ми щодня спілкувались. Митрополит був уже важко хворий. Це була Свята Людина, яка усе своє життя присвятила служінню

Богові, Церкві, людям. Але він опинився у складних політичних обставинах, які спровокували росіяни, німці, поляки, українці.

Ситуація довкола Святоюрської гори змінювалася, а митрополит продовжував перебувати на своєму місці, зі своїми людьми, вірний покликанню. Він бачив далеко вперед. Йому було важко, але він був із Богом.

Я відчував його опіку. Отець Марко Стек із Рогатина був моїм приятелем. Я допоміг йому виїхати з Польщі. Моя перша дружина, слухаючи наших розмов і спогадів, раптом сказала: «Ви обоє доторкнулись до зірок».

– Формування Вас як особистості відбувалось у стінах митрополітичних палат, у студитському монастирі. Брати Шептицькі дали Вам свої настанови перед дорогою у невідомий Захід?

– У ніч, коли я виїжджав, отець Климентій завів мене до кімнати митрополита. Митрополит Андрей благословив мене на дорогу. Отець Климентій радив мені бути в житті людиною порядною, як би це не було складно. А ще, доки виїду з Польщі, – здобути там диплом. Я здав на диплом у Польщі, а потім уже міг далі вчитися.

Спілкування з братами Шептицькими, життя у монастирі сформували мене як особистість, навчили мене керувати собою, не згіршуватись у житті. Я пережив у житті жах. Дуже швидко навчився жити і захищати життя. Це дуже тяжко, але ще тяжче взяти напрям у житті, як митрополит, і йти дорогою покликання.

– У 1959 році Ви свідчили у Ватикані у справі поновлення беатифікаційного процесу митрополита Андрея Шептицького. Чи було відчуття страху?

– Я не мав страху. Я робив те, що хотів, я знав, що цей мій обов'язок. Я приїхав до Риму і подав своє свідоцтво як доказ того, що мене і брата врятував митрополит Андрей. На жаль, тоді у Римі не були зацікавлені у процесі беатифікації митрополита, адже не розуміли українсько-польських відносин. Я на власному прикладі довів праведність життя митрополита, і Папа Іван XXIII відновив процес беатифікації. Для мене митрополит – святий, і я вірю, що процес беатифікації невдовзі завершиться.

КУРТ ЛЕВІН ПОЧУВАЄТЬСЯ САМІТНИКОМ

– Пане Левін Ви маєте чималий архів, зокрема, метрику, виписану отцем Климентієм. Куди маєте намір передати усі ці матеріали?

– Я маю шкільні документи, з ґетта, документ на українське прізвище, як новака-студита. Отець Климентій тоді казав, що вперше він – монах, старий чоловік – мусить фальшувати – виписувати мені документ. Я створив два архіви – мого батька і митрополита Андрея Шептицького, але пов'язав їх своєю справою. Усе це передам до Вашингтону в музей «Яд Вашем».

– Ви пережили у житті справжнє пекло, не один раз дивились у вічі смерті, майже усі рідні загинули... Як Вам вдалося залишитись із добром у серці, бути позбавленим

будь-якої ненависті?

– Я є людиною релігійною, але водночас розумію, що усі релігії створені людиною. Пригадую, як я любив співати у студитському хорі, знаю старослов'янську мову. Тут, у Нью-Йорку, відвідую синагогу. Але якою мовою молюсь?.. Ви знаєте, я почуваюся, немов той ампутований палець. Мій світ загинув, пішов. Я собі живу. Я почуваюся вдома серед поляків, жидів, українців, американців, навіть японців, бо там теж працював. Але водночас я не є ніде вдома... Я – самітник.

– Восстаннє Ви були у Львові 10 років тому. Чи відстежуєте нині ситуацію в Україні, що найбільше болить?

– Українці мають таку ж ментальність, як і євреї, тобто сваряться один із одним, кожен має відповідь, не мають дисципліни. А ще мені болить, що українці ганяються за фальшивими ідеями. Митрополит залишив послання «Як будувати рідну хату». Там все написано про розвиток держави. Я розумію українську ситуацію, є вразливий на події в Україні. Шарпанина, куди йти – на Схід чи на Захід – призводить лише до економічних негараздів.

Митрополит Андрей мріяв бачити сильний народ і сильну державу, усе своє життя допомагав людям. В Україні мають більше шансовувати митрополита Андрея Шептицького, дослуховуватися до його праць. Це – унікальний дар для українського народу.

Галина ТЕРЕЩУК,
Нью-Йорк – Прага – Київ

Ремарка:

У РОСІЇ ВІДКРИЛИ МЕМОРІАЛЬНУ ДОШКУ АРХИМАНДРИТУ ШЕПТИЦЬКОМУ

У рамках проведення Всеросійського дня пам'яті жертв політичних репресій у місті Владімір відкрили меморіальну дошку греко-католицькому архимандриту Климентію Казимиру Шептицькому (1869-1951). Як повідомили у Посольстві України в Москві, дошку встановлено на Князь-Володимирському кладовищі м. Владіміра, де 30 жовтня відбувся мітинг зі вшанування пам'яті жертв політичних репресій. Від Посольства України в Росії до меморіальної дошки архимандриту К.Шептицькому поклали кошик із квітами.

Річ у тім, що в 1947 році архимандрит отців-студитів Климентій Шептицький, брат митрополита УГКЦ Андрея, був заарештований НКВС, засуджений до позбавлення волі й утримувався в тюрмі у Владімірі, де й помер 1 травня 1951 року. У 2001 році Папа Римський Іван Павло II проголосив архимандрита К.Шептицького блаженним священномучеником. Тепер його вшанували і в Росії.

Заходи у м. Владімірі проходили за участі керівництва обласної адміністрації, представників посольств Естонії, Литви, Польщі та України в Російській Федерації, громадських та релігійних організацій Росії, України та інших держав.

На фото: Меморіальний комплекс Голокосту «Яд Вашем» в Ізраїлі. Можливо стараннями пана Курта Левіна тут буде висаджене дерево, присвячене праведникові світу митрополиту Андрею Шептицькому.

Це було п'ять років тому у Ватикані. Спочатку я сприйняла його за одержимого – цього маленького, хиткого священника з голим черепом, типового «вченого жука», що осів у запорошених архівах одного з ватиканських інститутів. Він був таким старим, що, здавалося, ткну у нього міцніше пальцем – і він розсиплеться в порох. Спочатку він гарно розважав над екуменізмом, над можливими братніми обіймами між Католицькою і Православною Церквами, а потім заговорив про них.

«Вони хочуть зруйнувати три основи людського існування: віру, батьківщину і сім'ю. Вони намагаються збагнути розумом чудо Воскресіння, насміхаються над безсмертною душею, а сімейні узи заповнюють пороками. Вони будують нову Вавилонську вежу під назвою «глобалізація» і рубають національне коріння. Вони хочуть перетворити людину на гвинтик глобальної системи споживацтва, убити в ній потяг до істини та краси і змусити її працювати не в ім'я творення, а лише для того, щоб більше купувати».

– Хто ж ці вони? – нетерпляче запитала я.

– Демони, – просто відповів він.

– Ви вірите в диявола, падре Пабло?

– А ви вірите в Бога, дочко моя? – відповів він питанням на питання.

– Всім серцем!

– Якщо є Бог і ангели, значить, існує і диявол, і легіони його демонів серед нас.

– Що ж, вони, напевно, носять спеціальне ортопедичне взуття, аби приховати копита на ногах, і перуки, щоб заховати роги, – засміялася я. – Як же вони виглядають, ці демони?

– Так само, як і ми, дочко, – сумно сказав падре Пабло.

– Тому їх так важко розпізнати. Вони прославляють сатану – свого доброго пана, який нічого не забороняє. Культ сатани цілком будується на проблемі абсолютної моральної свободи і невідповідності. Європа вже ратифікувала свій договір з дияволом, відкинувши Божий суд і створивши свій власний – Страсбурзький. Хіба ви не відчуваєте повсюдно дух сатани? Він сильний тепер, як часниковий запах.

Через п'ять років я зрозуміла: він був абсолютно правий, цей дивакуватий чоловік.

НАЗАД У КЛІТКУ З ЛЕВАМИ

Примара блукає Європою – примара християнофобії

Березень 2010-го. Глазго, Великобританія. 47-річного американського вуличного проповідника на ім'я Шон Гоулс оточила на вулиці компанія гомосексуалістів. «Вони цілували один одного, сміялися і запитували мене, що я про це думаю, – розповідав згодом Гоулс. – Я відповів, що вони ризикують викликати гнів Господній, оскільки в очах Господа те, що вони роблять, – гріх». Група геїв негайно звернулася до поліції. До американця підійшов поліцейський і запитав: «Це правда, що ти сказав, що геї підуть до пекла?»

Пояснення проповідника, що його спровокували, не були прийнятні. Він був негайно арештований і провів ніч у в'язниці. Суддя присудив йому штраф у 1000 фунтів. Місцевій християнській громаді довелося пустити шапку по колу, щоб викупити американця з в'язниці.

Кореспондент «Комсомольської правди» Дарина Асламова спробувала зрозуміти, куди крокує християнська Європа: до триумфу ліберальної політкоректності чи в лапи Антихриста?

Березень 2010-го. Верховний суд Великобританії відкинув апеляцію міс Лейдел з містечка Іслінгтон, співробітниця місцевого бюро реєстрації шлюбів, народжень і смертей. Міс Лейдел просила не змушувати її реєструвати гей-«шлюби», оскільки це йде врозріз із її християнськими переконаннями, а в бюро достатньо співробітників-атеїстів. Керівництво бюро погрозило їй звільненням. Міс Лейдел звернулася до суду, який визнав її претензії несуттєвими.

Лютий 2010-го. Страсбург. Група соціалістів, комуністів, лібералів і «зелених» звернулася з листом протесту до суду проти присутності хреста в молитовній кімнаті Європейського парламенту, оскільки це, мовляв, порушує «нейтральний характер» кімнати, і з вимогою припинити церковну службу, яка відбувається в парламенті раз на місяць і триває лише півгодини.

Лютий 2010-го. Німеччина. Дванадцять христів було зірвано зі стін госпіталю в містечку Бад Зоден і викинуто на звалище на вимогу пацієнта-мусульманина, який заявив, що «хрест заважає йому одужати». Наруга над релігійним символом сталася на очах у пацієнтів-християн.

Лютий 2010-го. Лондон. Палата лордів готується до розгляду білля (закону) про сексуальне виховання, згідно з яким світські і релігійні школи зобов'язані давати дітям інформацію про гомосексуальні стосунки, контрацепцію та аборти. Якщо білля буде прийнято, священникам і монахиням доведеться пояснювати школярам, що «цивільне партнерство» і гомосексуалізм «нешкідливі й нормальні», а також розповідати, де можна зробити аборт і як користуватися презервативом.

Лютий 2010-го. Нідерланди. Скандал у містечку Рейзел. Під час традиційного карнавалу група геїв увірвалася до церкви, де проводилося недільне богослужіння, і зажадала святого Причастя. Священик заявив, що, згідно з релігійними правилами, він не може їх заприцачити, адже содомія – тяжкий гріх у християнстві. Геї-активісти подали заяву до поліції, і священник був негайно викликаний в дільницю для надання свідчень.

Грудень 2009-го. Німеччина. Вісім християнських сімей з містечка Зальцкотен були засуджені місцевим судом до серйозних штрафів за те, що, зіславшись на свої релігійні переконання, не дозволили своїм ма-

ЧОМУ ЄВРОПІ НЕ ПОТРІБЕН БОГ?

політнім дітям відвідувати уроки сексуального виховання в школі, а також заборонили їм брати участь в театральній постановці «Моє тіло належить мені». Оскільки сім'ї не погодилися зі штрафом (виплатити штраф – означає визнати себе винним), вісім батьків сімейств пішли до в'язниці (один із них відсидів тиждень).

Але головну лють охоронців «політкоректності» викликає хрест – знак любові і прощення. У вересні 2009 року керівництво громадської лікарні в англійському містечку Ексетер змусило 54-річну медсестру Ширлі Чаплін зняти нагрудний хрест, пригрозивши їй звільненням, хоча місис Чаплін відпрацювала в госпіталі 30 років. Їй заявили, що «хрест порушує дрес-код і біжутерія на роботі заборонена».

А навесні 2009 року довелось зняти хрест медсестрі Гелен Слаттер із Глостера, оскільки «хрест може занести інфекцію до лікарні». Але справжнім триумфом Антихриста можна вважати рішення Страсбурзького суду в листопаді 2009 року про заборону розп'ять в італійських школах. Серед тих, хто гаряче підтримав це рішення, був відомий італійський журналіст і колишній член Європарламенту Джульєтто К'єза.

«ЧОМУ МІЙ СИН ПОВИНЕН ДИВИТИСЯ НА ХРЕСТ?»

Інтерв'ю

– Ватикан виходить за рамки релігійних проблем, особливо з цим Папою Бенедиктом XVI, – говорить журналіст Джульєтто К'єза. – В Європі є правило: Церква вільна, але і держава вільна. Візьmemo, наприклад, питання християнського коріння Європи. Я виступав категорично проти згадки християнського минулого в Європейській конституції.

– Але ж це факт, з яким не сперечаєшся: Європа справді має християнське коріння, – кажу я.

– Ну і що? Чому це треба підкреслювати? Ми повинні поважати всі релігії. Євросоюз – політична структура, і цей простір не повинен відображати релігійний характер.

– У нас в Росії погано ставляться до людей, які не поважають і не пам'ятають свого коріння. А ви хочете викреслити той факт, що вся європейська культура заснована на християнських цінностях!

– Я серед тих, хто не хотів би підкреслювати окрему християн-

ську цивілізацію, – говорить пан К'єза. – Цивілізація вже давно одна. Глобалізація зробить усіх людей однаковими. Взагалі Церква дуже часто втручається в політику.

– Що ви маєте на увазі?

– Ми вважаємо, що аборт – фундаментальний крок уперед, а священники не хочуть цього. Вони виступають проти презервативів, а значить, проти обмеження народжуваності. А більшість – за презервативи. Вони – проти розлучень, а більшість італійців голосували на референдумі за розлучення. Вони претендують на хрест в державних школах. Чому мій син повинен дивитися на хрест? Католицька Церква прагне нав'язати релігійні правила більшості і поставити їх в основу держави, яка давно вже не християнська. У нас лише в Італії живе два мільйони мусульман, а через десять років їх буде більше, ніж нас. І в такій ситуації ви вважаєте, що Європа має бути християнською?

– Поза сумнівом, якщо вона керується інстинктом самозбереження. Якщо ви навчитеся поважати ваші цінності і релігії, то і прибульці навчаться їх поважати.

– В Італії і в Європі багато хто визнає ваші погляди фашистськими, – з викликом говорить пан К'єза.

– Мабуть, бути переконаним християнином у наш час – це бути фашистом...

– Прокиньтесь! Ми, білі, вже меншість у світі! Нас – менше мільярда. Проти закону природи не попреш. Нам доведеться вчитися жити з людьми всіх кольорів шкіри і всіх релігій. Ви хочете війни? Але ж ми її програємо. А ні, то народжуйте більше чи звертайтеся за допомогою до вашого Бога. Мусульмани приходять до нас, тому що ми ледачі і не хочемо робити брудну роботу. І потім: ми захопили їхню нафту і качаємо її практично безкоштовно вже 200 років.

– Так, мусульмани прийшли до вас, але іслам ще суворіше ставить до моральних цінностей, ніж християнство, і жодних компромісів не допускає, – кажу я. – І так же рішуче виступає проти милю вашому серцю абортів, презервативів і розлучень. Що ви, ліберали, протиставите новій релігії? Хто ваші кумири і авторитети?

– Я не думаю, що взагалі мають бути авторитети, – заявляє пан К'єза. – Хто відважиться сказати, що я, мовляв, авторитет? Живіть своїм розумом. А всі спроби створити союз хреста і держави, як це робиться у вас в Росії, – крок назад від цивілізації.

ЗГУБНА СВОБОДА

Два останні століття європейська філософська думка співала хвалу єдиному богові на землі – людині, а Церкву робила офірним цапом, звалюючи на неї тягар своїх помилок і сумнівів. Ударами думки, подібними до ударів сокири, французькі філософи пробрили стіну природної релігійності. Французька революція увійшла в історію як триумф атеїзму і бунту людської волі проти соковреного інстинкту святості і жадання Бога. Двадцять століття, сп'яніле від успіхів науки, пішло ще далі, з якоюсь скаженою злістю зриваючи з життя його блискучі покривала і бажаючи показати його голим, посягненим і без чудес. На початку нового століття європейські храми обезлюділи, а сповідальниці, ці іграшкові будиночки, куди віруючі звалювали смі-

тя своїх гріхів, стоять порожні.

«Філософські атаки на Церкву призвели до того, що людина вирішила: саме вона – суддя і пан життя, – говорить відомий журналіст-ватиканіст італійської газети «Ла Stampa» Мазко Тоссаті. – Це я, Мазко, вирішую, що є добром і злом, що правильно і неправильно. Люди тепер виховані і навчені в повній впевненості, що вони – єдині судді, а сенс життя – комфорт і задоволення. Саме індивідуалізм та прагнення до насолод є основним джерелом занепаду релігії. Церква ж виступає проти egoїстичного комфорту і критикує його. Вона говорить неприємні речі: людина має обов'язки, є відповідальність перед Богом за свої вчинки, вона повинна працювати і піклуватися про інших, і не всі її забаганки – правильні. Людина відчуває свою владу над природою, а її говорять: ти – не пан, ти – лише частина великої картини. Людина говорить: я творю життя, я роблю дитину, а якщо не захочу її, то просто уб'ю, а Церква твердить: це – гріх! Словом, Церква всім заважає. В Італії щороку здійснюється 130 тисяч абортів. Жінки хочуть пожити для себе і вбивають немовлят у лоні, а в 35-40 вирішують завести дитину. Але природу не обдуриш. Зараз народжується дуже мало дітей у християн і багато дітей – в сім'ях іммігрантів. Мусульмани до сих пір вірять у сім'ю, мають власні, дуже сильні цінності, які нам не подобаються, але вони народжують, а ми – ні. Ми загубилися в світі добра і зла. Після Французької революції, масонства, приходу і падіння комунізму люди не знають, які істини треба захищати. Я пам'ятаю, як за часів СРСР комуністична партія в Італії говорила про моральні цінності і була дуже близькою до Церкви. Але тепер навіть комуністи розгубилися: вони не можуть захищати устрій, який критично засуджений історією на його батьківщині – в Росії. Звідси – невизначеність етичних принципів: раніше комуністи забороняли все, а тепер все дозволяють».

Отже, від надто суворого і контрольованого суспільства ми перейшли до суспільства абсолютно вільного. Кожен може робити все, що захоче, а зі Страсбурга і Брюсселя йде безперервна атака на традиційні цінності. Однак всі ці неоліберали не знають, що права людини, які вони захищають, народилися з християнства. Вони не знають, де їхнє коріння. Саме християнство поставило акцент на індивідуальну цінність особистості. Кожен із нас – продукт культури, сім'ї і, звичайно, релігії. Шлях заперечення коріння, нігілістичний шлях веде в нікуди. Якщо ти думаєш лише про себе – ти помреш і нічого не залишиш після себе. А вже і діти, яких ти народжуєш на світ, не просто людські личинки, а криниця тих культурних і традиційних цінностей, які ти любиш і хочеш передати в майбутнє».

«Практикуючих християн вже давно меншість, – з гіркотою говорить представник Ватикану о. Федеріко Ломбарді. – Церква йде проти мейнстриму (головної течії) в суспільстві. Тепер кожен має свою правду. «Всі позиції рівні, ні в кого немає привілеїв, і ти не можеш претендувати на єдину істину», – ось те, що твердять людям мас-медіа. Немає влади, немає авторитету, немає правди, немає світла і немає інституту, який мав би право вчити і настановляти».

Б А Ж А Ю Т Ї М П О З Н А Й О М И Т И С Я

ЧОЛОВІКИ:

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щирий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

26) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 06.05.1971 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 74 кг.; очі – світло-сині; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не мас; (10) – керівник; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, військові види спорту, правозахист, політична діяльність; (11) – щастя, здоров'я; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – директор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – м. Київ; проживаю: – м. Трускавець; контактний телефон: +3-(093)-594-48-99.

27) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний; (8) – паління; (10) – відповідальність, серйозність, правдивість, життєрадісний; захоплення, інтереси: – релігійна література, природа, готування; (11) – чесна, відповідальна господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – прац. пенсіонер, заочне навч. на катехити. курсах; (15) – матер. – середньо, житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

28) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православного обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 72 кг.; очі – коричневі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – англійська мова, спорт; (11) – порядність, бажання створити сім'ю; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – екскурсовод, туризм, працевлаштув. за кордоном; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-265-29-56.

29) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 18.05.1988 р.н.; ріст – 180 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чуйний; захоплення, інтереси: – музика, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – слюсар-сантехнік, електрогазозварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-450-13-56.

30) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 21.06.1963 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 90 кг.; очі – сині; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесний, розсудливий, уважний; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, сауна; (11) – радісна, розсудлива, до 40 років; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – кухар, будівельник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – с. Підгайчики; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-457-41-89.

31) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; (15) – сину 16 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(097)-496-27-77.

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – лів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товаровознавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-174-27-50.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Нехай Любов Вам всім усміхнеться!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору,
редакція газети «Мета»,
площа св. Юра, 5, м. Львів
Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) З № 9 (68) газети «МЕТА» оголошення № 43 (жін.) – знято з подальшої публікації.

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консульта-

ції по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);
- не вказують свій контактний телефон;
- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через не уважність надсилають кошти на інший рахунок;
- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

ЖІНКИ:

48) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синоптик у Львів. гідрометцентрі; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядний, високодуховний (семинарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелігентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працює; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

53) група «Б»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 27.01.1947 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 56 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щира, добра, працелюбна; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, квіти, життя; (11) – вік – 60р., добрий, чесний, непитущий; (12) – так; (13) – 1,5 роки; (14) – вдова; (15) – син 33 роки, здоровий, незалежний; (16) – молодша мед. сестра; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Буський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-475-17-51.

54) група «Н»: РОКСОЛАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі;

(11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

55) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 07.04.1954 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 75 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – духовна література, подорожі; (11) – чесний, добрий християнин; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдова; (15) – дитей немає; професія: – медик, працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-254-36-48.

56) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – здорова, з незначним порушенням в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, виконавча, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання мати сім'ю та власних дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. забезпечена, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-680-65-05.

57) група «Б»: ДАНИЛА. Українка, православна, 02.01.1951 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, товариська, з почуттям гумору, працюю; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – порядний, інтелігентний, вишуканий; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримала церковне уневаження подружжя; (15) – два сини: 28 і 29 років. Здорові, самодостатні; професія: – пенсіонерка, частково працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – товариське спілкування; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 291-60-95; +3-(096)-453-26-03.

58) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, релігійна література; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-613-65-17.

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія:

– музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товариське спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, лів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працюючий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-570-56-22.

Однією з характерних рис християн є почитання святих місць. Щоби вклонитися святиням, чимало християн влаштовують паломництва – подорожі до святих місць. Колись прочани прямували насамперед до місць земного життя Ісуса Христа, тобто на Святу Землю, звідки привозили додому на пам'ятку пальмові гілки (звідси і з'явився термін «паломництво»). З часом же паломництвом почали називати будь-які поїздки до християнських святинь.

Перша така святиня з'явилася в Європі у 326 році – після того, як римська цариця Олена, мати імператора Костянтина, поїхала до Єрусалиму, аби віднайти археологічні свідчення існування Ісуса Христа. Там вона, провівши розкопки, знайшла три хрести, на одному з яких, за переказами місцевих жителів, і був розп'ятий Спаситель. Аби переконатися в автентичності хреста, цариця розпорядилася, щоби до всіх трьох христів по черзі приклали хворого чоловіка, якого переносили неподалік. І справді – торкнувшись одного з них, чоловік видужав. Таким чином усі зрозуміли, що це – Хрест Господній. Зараз більша частина цієї реліквії знаходиться в Римі у храмі Єрусалимського Хреста Господнього і відкрита для поклоніння паломникам.

Також у Римі, в базиліці Санта Марія Маджоре, знаходяться кленові дошки, з яких були зроблені ясла для маленького Ісусика. Їх віднайшли на Святій Землі ще в I-му столітті, а до Риму перевезли в 642 році. Тут же, під престолом, знаходяться мощі св. Матєя, який був обраний апостолом після Вознесіння Господнього замість зрадника Юди. Поряд знаходяться мощі св. апостола Єпафраса – одного з 70-ох, якого св. апостол Павло називає «улюбленим співробітником нашим», а також блаженного Єроніма Стридонського – перекладача Святого Письма латинською мовою.

Одна з головних святинь собору – чудотворна ікона Божої Матері, яка, за переказами, була написана св. апостолом Лукою. Під час епідемії чуми, яка лютувала в 590 році, її несли на чолі хресної ходи, благаючи в Богоматері порятунку. І під час цієї ходи св. Григорій Великий побачив над мавзолеєм імператора Адріана ангела, який вкладав у піхви караючий меч. Це був віщий знак, бо чума невдовзі припинилася. На пам'ятку про цю подію мавзолейну башту було перейменовано в Замок святого ангела, а на його даху й до сьогодні стоїть фігура св. архангела Михаїла. Згадана ж ікона Божої Матері одержала після чуда назву «Спасіння народу римського». Сьогодні близько 2 млн. паломників щорічно відвідують базиліку Санта Марія Маджоре, аби вклонитися святиням та помолитися біля них.

Неподалік базиліки знаходиться церква святого Альфонса, над головним вівтарем якої поміщена, мабуть, найшанованіша у християнському світі ікона Матері Божої Неустанної Помочі.

Іншою великою святинею, торкнутись якої прагнуть усі паломники, є Святі сходи, які знаходяться в каплиці Сан Лоренцо. Їх також привезла цариця Олена з Єрусалиму. Це – сходи преторії, себто палацу Понтія Пилата, якими, згідно з євангельським свідченням, Господь проходив чотири рази. Ними ж скривавленого і скатованого Спасителя після смертного вироку звели вниз і повели на Голготу. Цих 28 сходи торкалися стопи Господа Ісуса, на них капала Його кров. Нині сходи зверху покриті дерев'яними сходами, в яких зроблено скляні отвори, через які можна побачити сліди крові Спасителя. Цими сходами люди піднімаються лише на колінах, читаючи спеціальні молитви на кожній зі сходинок.

Однак більшість паломників, які приїжджають до Риму, насамперед намагаються відвідати головний католицький

СВЯТИНІ ЄВРОПИ, РИМ

храм – собор св. Петра в Ватикані. Храм зведений на могилі св. апостола Петра – першого єпископа Риму, першого провідника християнської Церкви, якого за правління імператора Нерона стратили тут у 64 чи 67 році. Апостола розп'яли на хресті, однак він, вважаючи себе недостойним бути страченим у такий же спосіб, як Ісус, зі смиренням попросив, аби його розп'яли вниз головою. Тут же, на Ватиканському пагорбі, його учні і поховали апостола. На цьому місці імператор Костянтин у 330 році звів один із перших у Римі християнських храмів.

Та у XVI столітті древню базиліку св. Петра почали перебудовувати, і минуло понад 100 років, аж поки собор не постав перед нами в сучасному вигляді. Нині це – найбільший у світі християнський храм, який вміщує близько 60 тисяч чоловік. У різний час до його побудови й оздоблення долучалися найвизначніші зодчі та митці тих часів. Найвідоміші з них – Рафаель, Мікеланджело, Берніні. І взагалі, оздоблення собору – це ціла енциклопедія епохи Відродження, краса і велич, які важко передати словами. Їх просто треба побачити.

Окрім участі у Літургії та вислуховування недільного звернення Папи Римського *Urbi et Orbi* (місту і світу), чимало паломників бажать відвідати місце поховання апостола Петра. Воно знаходиться під головним вівтарем собору, де влаштована каплиця. Навколо спочивають римські Папи, в тому числі і шанований українцями Іван Павло II. Аби потрапити туди, необхідно спуститися в катакомби, які знаходяться під собором.

Українські паломники також вклоняються мощам св. Йосафата Кунцевича, які знаходяться тут же, в соборі св. Петра. Найбільше ж прочан збирається у Ватикані на Великоднє богослужіння на площі св. Петра, коли Папа Римський благословляє вірних різними мовами.

Сьогодні, коли Європа відчинила свої кордони для українців, дуже популярними стали поїздки до святих місць. Переважно це Ватикан (Рим), Люрд, Фатіма. Однак Європа, як багатокілометрова колиця християнства, має також багато інших святинь, про які пересічному українцю відомо зовсім небагато, або ж зовсім нічого невідомо. Хоча тут зберігаються, окрім згаданих, такі визначні святині, як терновий вінок Спасителя, Плащаниця, дім Матері Божої, перевезений сюди хрестоносцями з Назарету. Також тут знаходяться мощі апостолів Павла, Андрія, Якова, євангеліста Марка, святого Миколая Чудотворця і великої кількості інших святих. Тисячі паломників моляться, взираючи на чудотворні ікони Матері Божої Неустанної Помочі в Римі, Ченстоховської Богоматері в Польщі, Марії Повч у Відні та ін.

Андрій ПИШНИК

Отож, запрошуємо усіх бажаних прилучитися до подорожей найвизначнішими місцями паломництва Європи:

МІСТЕРІЇ КРАКОВА, КАЛЬВАРІЇ ТА ЧЕНСТОХОВИ (святкування Різдва Христового в Ченстохові біля чудотворної ікони Матері Божої, 19-25 грудня 2010 р.)

Маршрут: Краків – Велічка – Кальварія-Зєбжидовська – Вадовіце – Свєбодзин – Ченстохова.

РІЗДВЯНА ЄВРОПА (святкування католицького Різдва в Ватикані, 21-29 грудня 2010 р.)

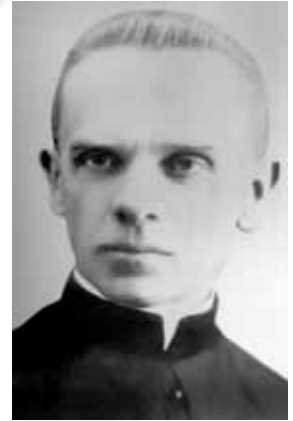
Маршрут: Львів – Будапешт – Відень – Венеція – Рим (Ватикан) – Будапешт – Егер – Львів.

РІЗДВЯНА ЄВРОПА (святкування католицького Різдва в Ватикані, 20-29 грудня 2010 р.)

Маршрут: Львів – Краків – Ченстохова – Відень – Венеція – Рим (Ватикан) – Будапешт – Егер – Львів.

Паломницький центр Матері Божої Неустанної Помочі
Тел.: (032) 224-81-12, 275-06-31, (063) 783-20-96

У ВОРОТЬВУ ВСТУПАВ БЕЗ ВАГАНЬ

Отець Микола Хмільовський

Свого часу його знали всі і любили. Любили через благородну вдачу і непохитний характер. Він чесно пройшов через життя і всюди залишив по собі найкращу пам'ять. Всі цінували його характер і добре серце. Невичерпна життєва енергія була виявом його активної участі у численних товариствах та в громадсько-політичному житті. Сумлінно виконуючи обов'язки, він не шукав слави. Хоч доля не щадила його, проте він ніс свій хрест тихо і терпляче, не нарікаючи на долю.

Микола Хмільовський народився 18 травня 1880 р. в селі Покропивна Козівського району Тернопільської області в бідній селянській сім'ї Івана та Катерини (з роду Романишиних). Після здобуття початкової освіти вступає 1901 року на теологічний факультет Львівського університету. Після його закінчення Микола Хмільовський одружується з Софією Підсонською. 1907 року, після закінчення теологічних студій у Відні, був рукоположений у священничий сан. Того ж року разом з дружиною перебирається до Золочева, де стає активним членом місцевих товариств «Просвіта» та «Рідна Школа». Тут йому судилося пройти через важкі випробування, які тривали до кінця його життя.

У Золочеві о. Хмільовський стає катехитом чоловічої, а згодом і жіночої шкіл та державної гімназії. З 1913 по 1917 рік очолював золочівську школу ім. Маркіяна Шашкевича.

Починається Перша світова війна. Галицька молодь вступає до війська, щоби боронити рідну землю. Зголоситься й отець Хмільовський. Він стає польовим духівником. Лінія фронту наближається до Золочева. Священик-капелян був арештований російською окупаційною владою, однак покарання йому вдалося уникнути.

На руїнах Австро-Угорської імперії з'являється нова держава – ЗУНР. Польські шовіністи невдоволені з такого перебігу подій, адже вони давно прагнули взяти владу в Галичині у свої руки. Починається запекла боротьба. Отець Хмільовський – поруч з своїми вихованцями: він – військовий капелян 4-ої Золочівської бригади УГА. Та військова перевага і міжнародна підтримка були не на нашому боці. Отець Хмільовський разом з основними силами Галицької армії переходить Збруч.

Неодноразово о. Хмільовський зустрічався з командиром УГА Мироном Тарнавським і командиром Золочівської бригади полковником Степаном Чмеликом. Зустрічі ці відбувалися у Житомирі – саме тут знаходився штаб 2-го корпусу УГА, до складу якого входила Золочівська бригада. На цих зустрічах обговорювалися питання, пов'язані з церковною службою у війську.

В липні 1919 року о. Хмільовський разом з кількома іншими духовними особами веде переговори з урядом Симона Петлюри про поширення Греко-католицької Церкви у центральних і східних областях України. Внаслідок цих переговорів С.Петлюра виділив земельну ділянку й асигнував значну суму грошей для будівництва монастиря отців-василіян у Кам'янці-Подільському.

На початку 1920 року о. М.Хмільовський був заарештований у Золочеві польською окупаційною владою «за підривно діяльність» проти Польщі. Згодом його перевезли у концтабір Пікулич біля Перемишля. Та незабаром на вимогу папського нунція о. Хмільовського було звільнено з концтабору. Він перебирається до Львова, де на короткий час стає адміністратором Преображенської церкви.

15 листопада 1920 р. у Золочеві організовано приватні курси для української молоді, які 1922 р. переросли в гімназію «класичного типу» «Рідної Школи». Серед засновників цієї гімназії був і о. Хмільовський, а з 1921 р. він – директор цієї установи.

(Продовження, у наступному числі «Мету»)

НАЙБІЛЬШЕ ДОБРО, ЯКЕ БАТЬКИ МОЖУТЬ ДАТИ СВОЇМ ДІТЯМ

Наприкінці жовтня у Притулку для дітей, що перебуває під опікою служби у справах дітей Львівської обласної державної адміністрації, було проведено «круглий стіл» на тему: «Виховання дітей на засадах християнської моралі». У цьому заході взяли участь священники Олег Зубик і Тарас Крупач з церкви св. ап. Андрія та свмч. Йосафата із парохіями, голова катехитичної комісії Львівської Архиепархії Андрій Стадницький, духівник видавництва «Країна Ангелів» о. Руслан Грех, директор видавництва «Свічадо» Богдан Троянівський, вчителі християнської етики НВК «Гроно» (колишня СЗШ № 64), СЗШ № 65 та № 67, а також вихователі Притулку для дітей. Присутніх привітали учасники дитячого художнього колективу, яким керує Андрій Семенів – катехит церкви свв. Андрія та Йосафата.

Вибір теми «круглого столу» не був випадковим, адже свого часу митрополит Андрей Шептицький писав: «Пам'ятайте, що християнське виховання є більшим добром, ніж усі добра світу! Коли б ви навіть не мали що лишити своїм дітям, – то як тільки подали їм справжню побожність, як тільки навчили чесної праці та правдивості, як тільки встергли їх від ненормальності, – то лишаєте їм у спадщину найбільше добро, яке тільки можете їм дати».

Захід розпочався спільним з дітьми молебнем до Матері Божої в місцевій капличці, яка функціонує тут від початку існування закладу 13 лютого 1997 року, – саме цього дня було відкрито притулок. До того неповнолітні втікачі утримувалися у приймальнику-розподільнику разом з дітьми, за плечима яких був уже кримінальний досвід.

По закінченні богослужіння дорослих запросили до участі за «круглим столом», де вони ділилися своїми думками щодо ролі релігійного виховання у становленні молодої людини. У той час вихованці притулку спілкувалися з дітьми-учасниками художнього колективу та під керівництвом вихователів притулку брали участь у різноманітних конкурсах і змаганнях.

Учасники «круглого столу» встановили низку причин, через котрі, на їхню думку, діти опинилися у притулку. Це, зокрема:

- соціально-психологічні (послаблення відповідальності батьків щодо утримання та виховання дітей, жорстокі форми виховання, психологічна криза у стосунках батьків з дітьми);
- соціально-економічні (бідність, трудова міграція);
- організаційні (недосконалість системи соціального забезпечення і соціальної підтримки сімей з дітьми, нездатність інтернатської системи забезпечити соціалізацію вихованців із врахуванням їхніх потреб та умов розвитку суспільства) тощо.

Директор видавництва «Свічадо» та духівник видавництва «Країна Ангелів» Б.Троянівський та о. Р.Грех відповідно розповіли присутнім про катехитично-педагогічну літературу, видану останнім часом на допомогу батькам, та про її зміст.

На закінчення присутні оглянули побутові приміщення притулку і схвально відгукнулися про їх чудовий естетичний вигляд та про умови проживання дітей.

Інформація про Притулок для дітей СуСД ЛОДА:
адреса: 79025, м. Львів, вул. Левандівська, 17-в;
телефони: 2679190, 2679349

Звенислава ГЕНТОШ,
методист дитячого притулку

ПРО ДИКІ ПОДРУЖЖА

Довгі-довгі сотні літ подружній стан, оснований самим Богом у раю, мав у всіх культурних народів велику пошану й повагу. Традиційні подружжя завжди були під опікою й законами Церкви й держави. Та, на жаль, в новіших часах під впливом ліберальних і безбожних ідей майже по цілому світі, а головно в Америці, шириться страшна і шкідлива подружня пошесть-зараза, що саму установу і св. Тайну подружжя розбиває і руйнує її у самій основі. Ця недуга – це дикі подружжя! Чому вони дикі? Бо проти природи самого подружжя. В таких подружжях живуть ті, що голосять «вільну любов», не зв'язану ні Божими, ні церковними, ні цивільними законами. Для таких метрика церковного шлюбу – це тільки «кусок паперу».

Дикі подружжя – це бунт проти традицією освяченої установи подружжя. Це, властиво, ніякі подружжя, бо вони не визнають шлюбної присяги, ні подружнього контракту. Тут тільки чоловік і жінка живуть разом «на віру», бо не хочуть брати на себе обов'язків подружжя, що ними є родження і виховання дітей. Не маючи перед очима головної цілі подружжя, вони радше живуть на найнижчих чуттєвих інстинктах. Таке «подружжя», основане на самолюбстві, це велике пониження людської гідності. Тож погляньмо на сумні факти життя, на грішність та сумні наслідки таких подруж.

СУМНІ ФАКТИ

Друга світова війна завдала глибокі рани християнській вірі й моралі. Вона принесла знехтування Божих Заповідей та знецінення людського життя. Такий ліберальний і нехристиянський погляд на життя завдав традиційному подружньому стану великі шкоди. Модерна молодь, часто вихована без віри в Бога і без християнських моральних засад, дивиться на установу подружжя як на щось анахронічне і перестаріле, що вже не відповідає сучасній цивілізації. Вони не приймають традиційного подружжя, бо воно в'яже їм руки, обмежує особисту свободу, вимагає подружньої вірності і нерозривності та накладає відповідальні обов'язки.

Дикі подружжя вже давніше десь-не-десь існували, але досить приховано, в малому числі і на них мало хто звертав увагу. В Америці, почавши від 60-тих років цього століття, такі подружжя набувають щораз більшого розголосу і зростають. В 1970 році в Америці було 523 тисячі диких подруж, а в 1990 році вже їх стало 2,6 мільйона.

Дикі подружжя бувають різні. В таких подружжях одні пари живуть разом, не маючи жодної взаємної умови. Сьогодні вони живуть разом, завтра роз-

ШОСТА І ДЕВ'ЯТА БОЖІ ЗАПОВІДІ 6. НЕ ЧУЖОЛОЖ! 9. НЕ ПОЖДАЙ ЖІНКИ ТВОГО БЛИЖНЬОГО!

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Метри»

ходяться, а тоді знову починають все наново. Інші живуть на пробу і обмежують своє співжиття на два-три роки, а опісля або дійсно одружуються, або продовжують далі так дико жити, або й розходяться.

Велика частина таких подруж або взагалі виключає дітей, або дуже їх обмежує, вживаючи протизаплідних засобів. Такі дикі подружжя – це передусім пониження честі і гідності жінки, бо вона часто стає для чоловіка інструментом заспокоєння його похотей.

ГРІШНІСТЬ ДИКИХ ПОДРУЖ

Що сказати про дикі подружжя, де християнська мораль мало що значить або не має жодного значення? Таке життя не гідне не тільки християнина, але й навіть звичайної людини, яку б вона віру не визнавала. Таке

цвітає і краса марніє, а вона скоріше чи пізніше може опинитися на дорозі без засобів до життя, без опіки чоловіка, а деколи – з дітьми.

В одній нашій парафії в Америці була родина, що мала кілька діточок. Наймолодша донечка ходила до нашої школи. Це була мила й добра дитина. Приймаючи перше св. Причастя, вона виглядала мов ангел. Однак, коли вона стала підлітком, то в неї наче біс увійшов. Не хлопці бігали за нею, але вона день і ніч бігала за хлопцями. Перестороги доброї матері нічого не помагали. Нарешті тікає з дому з мурином. По році мурин помер, а вона повертається до дому з чорною дитиною на руках; її майбутнє життя і родинне щастя зруйноване.

Дике подружжя має свої прикрі наслідки і для чоловіка. Один молодий інженер жив у дикому подружжі. Йому усміхалася добра посада і кар'єра в одній нафтовій фірмі. Задля дикого подружжя фірма його не прийняла. Як причину відмови вона подала, що такі особи, як він, це люди без почуття відповідальності, нерішені і непостійні.

Дикі подружжя мають болючі наслідки і для дітей. Коли їхні батьки розійдуться, то вони часто виростають на дорозі як безбатченки, без родинної опіки, і часто навіть нехрищені. Хоч державні закони вимагають, щоб чоловік по розводі фінансово помагав жінці й дітям, однак часто він не в силі їм допомогти, бо не має роботи, або кудись зникає і затирає слід за собою.

Хай такі подружжя будуть пересторогою для нашої молоді, особливо ж для молодих дівчат. Вже і між нашими людьми бувають випадки диких подруж. Хай

наша молодь не дозволить себе зводити пустій фантазії, бажаючи якоїсь абсолютної свободи і шукаючи подружнього щастя там, де його нема. Шукання щастя поза Богом, поза Церквою і проти Божих і церковних законів скоріше чи пізніше болюче помститься на них самих. Наше прислів'я каже: «Є каяття, та вороття немає!»

Хай це буде пересторогою і для наших батьків, щоб для своїх дітей мали серце, повне любові і розуміння. Вони повинні у своїй родині творити таку атмосферу, в якій їхні діти добре почувалися б і не мали б охоти втікати з дому. Молодь наша, що мріє про щасливе подружнє життя, мусить зрозуміти, що спокій, задоволення і щастя подружнього життя знайде тільки у традиційному подружжі, опертому на св. вірі, на християнській любові і жертві.

(Продовження у наступному числі «Метри»)

АНГЕЛЬСЬКЕ ПІР'Я, ЗОЛОТИЙ ПИЛ І ТРАНСФОРМАЦІЯ РОЗУМУ

(Початок «Меті» 8/67 за жовтень 2010.)

У книзі Одкровення Господь ставить в заслугу керівникові Ефеської церкви те, що він «випробував тих, які звать себе апостолами, а не є ними, і знайшов їх ложними» (Одкр. 2, 2). Це повністю узгоджується і з вимогами Старого Завіту, де наказано перевіряти істинність слів пророків (Втор. 18, 20-22).

Яким же чином можна перевіряти справжність чудес?

1). Насамперед – Словом Божим, тобто наскільки ці чуда узгоджуються з біблійною наукою і тим, що Писання говорить про Божі дії.

2). Святе життя людини, його ставлення до Бога і людей також багато про що може сказати. Написано, що «за їхніми плодами, отже, пізнаєте їх» (Мт. 7, 20). Надприродні прояви в житті грішної людини (а це можливо!) можуть додавати їй упевненості в своїй правоті, спокушати неутверджених, утверджувати тих, хто провадить такий же стиль життя, і дискредитувати християн в очах світу.

3). Чудо не повинне бути засобом задоволення особистих інтересів: корисливості, гордості, самоутвердження, бажання піднятися над іншими або щось довести. Все, що робить Бог, твориться виключно для Його слави (Єр. 32, 20), а не для суперечок і позиціонування.

4). Слід переконатися, що не було підміни з боку людей. Поспішати з заявами про стигмати чи матеріалізацію діамантів без відповідної перевірки вельми і вельми ризиковано. Наприклад, коли у католицького священника Піо з П'єстрельчіни в 1918 році з'явилися стигмати, то Ватикан спочатку ніяк на це не відреагував. Лише у 1923 році почалося розслідування; о. Піо впродовж 10 років був ізольований у своїй келії і неодноразово перевірявся незалежними лікарями – чи не робив він собі стигмати за допомогою хімічних препаратів або якимось іншим способом? І лише у 1933 році Рим визнав надприродне походження стигматів.

Можна погоджуватися чи не погоджуватися з такою практикою Католицької Церкви, але на такому прискіпливому ставленні до невивчених явищ можна лише поводитися.

5). Нарешті, що дуже важливе, – чудо має бути справжнім. Бог – не брехун, аби вводити в оману. Якщо з'ясується, що «ангельське пір'я» оброблене хімікатами для захисту від мікроорганізмів і належить певному виду птахів, а «діаманти» – просто красиві стекла і не більше, то слави Божові від цих «чудес» не додасться, але ганьба і розчарування будуть неймовірними.

Недавно одна «церква», пастор якої грубо висміював всіх своїх опонентів, називаючи їх блазнями, поширила інформацію про дві нібито проведені експертизи, які начебто підтвердили небесне походження «ангельського» пір'я. Півтори години я настирливо, але ввічливо просив одного з його найближчих помічників посприяти можливості ознайомитися з копіями документів цих експертиз. Мої спроби, на жаль, не увінчалися успіхом. Адже перевірити все дуже просто: орнітологічні експертизи (тобто експертиза пір'я, пташиного пуху і продуктів життєдіяльності птахів) успішно проводяться в більшості роз-

винених країн світу. Вони здатні відповісти на питання:

– який рід і вид птаха, частиною якого є досліджуваний об'єкт?

– чи піддавалися досліджувані частки якимось впливам, а якщо так, то яким саме (обробка хімічними речовинами, фарбами тощо)?

– який механізм (спосіб) відчленування даного орнітологічного об'єкту (перо відрізане, відірване чи випало – і т. д.).

Можливо, «ангельське пір'я» – і справжнє чудо. Але, погодьтеся, що твердження про його небесну природу набуло б зовсім іншого забарвлення, якби з'ясувалося, що досліджувана пір'їна просто була видерта, опісля оброблена хімічним розчином і, до того ж, належить чубатій лісовій куріпці або рожевому какаду.

Святий Піо з П'єстрельчіни (світське ім'я: Франческо Форджоне 25 травня 1887, П'єстрельчіна, Італія — † 23 вересня 1968) — італійський святий 20-го століття, відомий стигматик, благодійний діяч та чернець ордену капуцинів.

Святий отець Піо, Франческо Форджоне, народився 25 травня 1887 року в П'єстрельчіні (Італія), в дієцезії Беневенто. До ордену Братів Менших Капуцинів вступив 6 січня 1903 року як кандидат у пресвітери. Висвячений був 10 серпня 1910 року в катедрі в Беневенто. 28 липня 1916 року прибув до монастиря Сан Джованні Ротондо, на пагорбах Гаргано, де, за винятком невеликих перерв, перебував аж до дня смерті, тобто до 23 вересня 1968 року. У п'ятницю, 20 вересня 1918 року, в чернечому хорі старої церкви під час молитви перед Розп'ятим отримав стигмати, які залишалися відкритими і кровоточивими впродовж п'ятдесяти років.

6. ЧУДЕСА ЗАВЖДИ ДИВУЮТЬ, АЛЕ ДАЮТЬСЯ НА КОРИСТЬ, А НЕ ДЛЯ ПОДИВУ

Писання каже: «Кожному дається виявлення Духа на спільну користь» (1 Кор. 12, 7). Тобто не щоб залякати чи здивувати, але щоб була користь для справи Божої, для Божого плану спасення.

Манна спадала з неба для насичення людей; сонце зупинилось над Гаваоном для перемоги над ворогами; вогонь сходяв з піднебесся, щоб осоромити ідолопоклонників і повернути народ назад до Бога; Ісус ішов по воді, аби врятувати учнів, хоча і вдавав, що проходить повз (Він не раз так робив, очікуючи, коли Його закличуть).

Дух Божий діє для того, щоб провадити людей до спасення, а не для того, щоб одним надиматися над іншими, кажучи: «Ви всі – клоуни, – всі, хто з нами не згоден!»

Ісус зачитав уривок з пророцтва Ісаї про Себе: «Господній Дух на Мені, бо Він Мене помазав. Послав Мене нести Добру Новину бідним, звіщати полоненим визволення, сліпим – прозріння, випустити пригноблених на волю» (Лк. 4, 18).

Дух Божий діє для спасіння, віднови людей, а не для розбратів, суперечок, доведень чи заради того, аби когось здивувати. Інакше апостоли гнули б очима вилки, ковтали цвяхи і займалися левітацією. Вони ж, натомість, утверджували народ Божий і смиренно несли Євангеліє тим, хто гинув, а «Господь допомагав їм та стверджував слово чудесами, які його супроводили» (Мр. 16, 20). Суть цих знамень ясно описана в Новому Завіті.

7. ЧУДЕСА НЕ СВДЧАТЬ ПРО ПРАВОТУ ЛЮДИНИ

Наївно вважати, що якщо є успіх, чудеса, багато прибічників, великі фінанси і таке інше, то це обов'язково є свідченням того, що Бог підтримує всі справи людини і вона у всьому права. Міркування тих, хто так вважає, банальні: «Якби я був не правий, то хіба діяв би Бог? Хіба були б чудеса?» На жаль, Писання відповідає на це питання ствердно – так, це цілком можливо. Господь Бог може діяти навіть через ослицю чи через мадіамського священника – язичника Йофора.

Наприклад, в Євангелії описується, як Ісус «покликав дванадцятьох і заходився їх посилати по двох, даючи їм владу над нечистими духами... Вони, вийшовши, проповідували покаєння і виганяли численних бісів, а й намащували олією чимало хворих та оздоровлювали» (Мр. 6, 7-13). Не одинадцять, а всі дванадцять учнів виганяли бісів і зціляли хворих... Значить, серед них був і Юда Іскаріот – злодій, який крав зі скарбони і який згодом зрадив Христа. Чому ж і він міг творити чудеса? Та тому, що Бог діє для людей внаслідок Свого співчуття, любові і милосердя до них. Чистота людини, яка перебуває в Божих руках, визначається не Божими чужими, а її життям, поведінкою, характером, слухняністю, любов'ю до Бога і ближнього.

Ісус говорив: «Багато Мені того дня скажуть: «Господи, Господи! Хіба ми не Твоїм ім'ям пророкували? Хіба не Твоїм ім'ям бісів виганяли? Хіба не Твоїм ім'ям силу чудес творили?» І тоді Я їм заявлю: «Я вас не знав ніколи! Відійдіть від Мене, ви, що чините беззаконня!» (Мт. 7, 22-23). Отож, ні чудеса, ні пророкування, ні знамення не є ознакою правоти, а лише святе життя і смиренне перед Богом серце.

Наочним прикладом є історія, як Мойсей втратив можливість увійти до землі обітваної. Народ нарікав на нього й на Аарона за те, що не було у них води. Господь сказав Мойсеєві, що слід зробити: зібрати ізраїльську спільноту, на їхніх очах наказати скелі, і з неї піде вода. Мойсей же не послушався і зробив по-своєму: замість того, аби смиренно вчинити так, як повелів Господь, він ударив по скелі. І то не один раз, а двічі. А замість того, щоб наказати скелі, він почав докоряти народом: «Слухайте, ворохобники, чи добудемо вам із цієї скелі воду?» (Чс. 20, 7-10).

(Закінчення у наступному числі «Меті»)

Денис ПОДРОЖНИЙ, Bavnica

ЕКСПЕРТИ ДОВЕЛИ СПРАВЖНІСТЬ ТУРІНСЬКОЇ ПЛАЩАНИЦІ

Катерина Сантоні, римський фахівець із Туринської плащаниці, дала інтерв'ю «Голосу Росії», в якому запевнила, що не сумнівається в автентичності древнього полотняного сувою, який зберігається в Турині.

– Туринською плащаницею я займаюся близько п'яти років. І два роки тому під егідою Емануели Марінеї у Ватикані я захистила по цій темі роботу. Робота у нас була справді цікавою. Наша група складалася з п'яти чоловік, і всі, хто працював над темою Туринської плащаниці, захистили кандидатську.

Хотіла б відразу сказати декілька слів про саму Емануелу Марінеї: вона – найкращий в світі фахівець в ділянці збору інформації щодо Туринської плащаниці.

Цього року, як відомо, плащаниця знову виставлялася в Турині, і було дуже багато передач, серед яких були і суперечливі. Тому я ще раз хочу заявити, що на 95 відсотків ця плащаниця – справжня. Чому не на всі сто відсотків? Тому що є така банальна річ – просто не залишилося свідків.

Багато хто говорить, що вона нібито виготовлена в середньовіччі. Я вас запевняю, що це не так. І ось кілька аргументів.

Відомо, що у I-му столітті після Різдва Христового євреї вчинили масові самогубства в Месабі, і з часом було виявлено величезну кількість подібних тканин. Але та плащаниця, яка знаходиться в Турині, по-своєму унікальна. Найважливіша деталь – у I столітті підробити таку річ не було жодної можливості. Ми вивчали її, – природно, з допомогою найсучаснішої техніки, – і дійшли висновку, що людина, яка знаходилася в ній, була загорнута в неї протягом 40 годин. А як написано в Біблії, Ісуса Христа розп'яли з п'ятниці на суботу. Чому його не поховали відразу? – тому що в той період у євреїв була Пасха. Євреї на Пасху ніколи не ховали. Отож, знаходився Він у плащаниці 36 годин. Так і ці дослідження, які ми провели, ствердили, що тіло, яке було загорнуте в нашу плащаницю, справді знаходилося там близько 40 годин.

Наступний момент. У євреїв була така традиція – мертве тіло вони омивали сім разів. Ісуса Христа не омивали жодного разу. Його обробили олією. І ось уявіть – 36 годин, 40 годин перебування такого тіла в плащаниці. Звісно, тканина неодмінно мусила прилипнути до тіла, яке спочатку було окривлене олією, покритим ранами, а потім ще й змашеним олією. Відповідно, якби її знімали механічним шляхом, то залишилася б величезна кількість слідів здирання. Але жодного такого сліду ми не виявили. Тобто висновок – тіло ніби випарувалося з тієї тканини.

Далі. На самому матеріалі плащаниці не виявлено жодного граму пігменту. Це або органіка (кров чи піт), або контур, який ми з вами бачимо. Звідки міг взятися останній? Відомо, що коли біла тканина довго знаходиться під сонцем – вона жовтіє. Так само і цей контур – обличчя, руки, тіло, – те, що ми бачимо – це результат вигорання. Тобто якщо дуже сильно випромінювання, якась дуже сильна енергетика повинні були виходити з цього тіла, щоб за 36 годин утворився такий контур. А хіба це суперечить властивостям воскреслого Тіла Христа?

До речі – чому плащаниця не виставляється постійно? Річ у тім, що якщо тканина довго перебуватиме на світлі, то колись настане такий момент, коли вона повністю пожовтіє, і ми втратимо оцей контур, який нині бачимо.

І ще одне. В процесі дослідження ми їздили до Ізраїлю, співпрацювали з ботаніками, які вивчали пиліок, і ними було стверджено, що той пиліок, який був виявлений на плащаниці, відповідає I століттю після Різдва Христового і він відповідає саме тому району.

Оце – ті основні деталі, про які я хотіла б розповісти, адже продовжують вестися розмови про те, що плащаниця в Турині все-таки середньовічна. Вона – не середньовічна!

До цього можна ще додати, що тканина, одяг, який ми носимо сьогодні, відрізняються фактурою від того, який носили тисячу років тому. Так само фактура I-го століття після Різдва Христового відрізняється від фактури середньовічної. Тому тканина не може бути середньовічною – вона справді датується I-им століттям після Різдва Христового.

КИМ ЖЕ ВОНИ БУЛИ, БІБЛІЙНІ ПРОРОКИ?

Фреска «Єремія» Мікеланджело Буонарроті, (ім. Michelangelo Buonarroti) - (1475–1564), італійський скульптор, художник, архітектор, поет та інженер. Ще за життя Мікеланджело його твори вважалися найвищими досягненнями мистецтва епохи Відродження.

В Біблії багато говориться про пророків і пророкування. У наш час теж популярні різного роду провісники майбутнього – від ворожок до футурологів. Чи були біблейські пророки кимось на зразок їх? Чи, може, вони передавали людям те, що відкривав їм Бог? І як вони взагалі ставали пророками – цьому десь навчали, як ремеслу, чи кожному Господь вказував особливу дорогу?

Ким же вони були, біблійні пророки? А були вони дуже різними людьми. Серед них, як завжди буває в духовній сфері, були пророки справжні і фальшиві, адже завжди існує спокуса копіювати зовнішні форми і дії, підлаштовуючи їх під очікування аудиторії.

Пророки сприймали Божу звістку по-різному – одним вона відкривалася як «слово», а іншим – як бачення. І несли цю звістку пророки також різними способами. Одні самі писали книги (наприклад, Єремія, в якого навіть був «секретар» Варух), пророкування інших записували інші (так виникла книга Ісаї). Про деяких (наприклад, про Іллю) ми знаємо лише за розповідями біблійних оповідачів. Не завжди точно відомо, як саме склалася та чи інша книга: пророцтва, які відносяться до різного часу, часто поєднуються в ній досить химерним чином.

Але в арсеналі пророків були не лише слова – частенько вони здійснювали і символічні дії. Так, Єзекиїл, передбачаючи облогу і падіння Єрусалиму, спорудив своєрідний макет цієї облоги, в центрі якого знаходилася цеглина із зображенням Єрусалиму. А собі пророк відмірював їжу і воду, як доведеться це робити згодом жителям міста під час обло-

ги (Єзек. 4). Перед очима єрусалимлян розгортається їхнє власне майбутнє.

Пророки діяли по-різному, оскільки були дуже різними людьми, і їх особа, розум та воля повністю зберігалися навіть тоді, коли вони говорили від імені Бога. Найменше вони були подібні до шаманів, які, впадаючи у транс, перестають володіти собою і стають вмістищем духів. Ні, справжній Бог не принижує людину, а навпаки – Він прославляє її і доповнює її слабкість Своєю силою.

Ось тільки для самого пророка цей процес далеко не завжди виявляється приємним і безболісним. Мабуть, краще від усіх сказав про це Єремія, поскаржившись Богові: «Схопив еси мене, подужав. Я став посміхивцем щоденним, кожний глузує з мене. Щоразу бо, як почну я говорити, мушу кричати та глосити: «Насильство! Утиск!» Слово бо Господнє щодня стало для мене приводом до ганьби та наруги» (Єрем. 20, 7-8). Справді, далеко не завжди викриття пророків сприймалися так доброзичливо, як у Ніневії: інколи їм доводилося терпіти і побої, і тюремне ув'язнення, а декотрим – і мученицьку смерть.

Але, напевно, найгірше для пророків було нерозуміння їх власним народом. Їм же нічого не потрібно було для себе; вони просто повідомляли одноплемінникам найголовніше, що їм потрібно було знати. По суті, вони першими кричали: «Пожежа!» – і що замість вдячності? До Єрусалиму підступає вороже військо, Єремія попереджає про майбутню поразку та руйнування міста – і його, як ворожого агента, б'ють і садять навіть не до темниці, а в порож-

ній водозбірник, де скупчувалося болото і нечистоти.

Отже, пророкування – це спілкування Бога з тими, хто вірує в Нього, і пророк тут відіграє особливу роль. З одного боку, він – частина народу, з іншого – знаходиться у трагічному протистоянні з ним, оскільки повідомляє волю Бога, яку не всі готові прийняти.

Саме пророки задовго до Нового Завіту оголосили привселюдно: справжнє шанування Єдиного Бога є справою всього людства, а не лише одного «вбраного» народу. Роль же цього народу полягає, насамперед, у тому, аби вести це людство до Нього. Звичайно, в ті далекі часи це відкривалося лише окремим людям. Наприклад, коли сирійський полководець Неєман захворів на проказу, одна зі служниць його дружини, ізраїльтянка, розповіла йому про чудотворця і пророка Єлисея, який напевно зможе його зцілити. Неєман подався до Ізраїлю, і Єлисей велів йому сім разів омитися в Йордані. Полководець у гніві вигукнув: «Хіба дамаські ріки Авана та Фарфар не ліпші, ніж усі ізраїльські води?» (2 Цар. 5, 12). Але слуги умовили його спробувати – і це спрацювало! Лише йому, як і Йоні та безлічі інших людей, потрібно було спочатку відмовитися від національної гордості і переконання у власній значимості та прийняти Бога, який діє інколи зовсім не так, як ми цього сподіваємось.

Пророк – це, перш за все, людина, яка готова до такої несподіваної зустрічі, яка в змозі, як Йона, відмовитися від власних стереотипів і сподівань заради живого і вимогливого Слова Божого. І тому він такий потрібний усім нам. Через це традиція біблійного пророкування ніколи не припинялася ні в Новому Завіті, де пророчий дар згадується серед особливих дарувань, ні в історії Церкви. Ми бачимо її і в рішучому протистоянні святих сильним світу цього, і в подвижництві причинних, і багато в чому іншому.

Звичайно, не обходилося без хворої містики і профанації, але, як відомо, наявність підробок лише доводить, що існує й оригінал. Пророчий дух, який горів у старозавітному Ізраїлі і прийнятий новозавітною Церквою, не дав їй звиродніти й перетворитися у самодостатнє духовне відомство зі своїм незмінним розпорядком та раз і назавжди даними відповідями на всі питання. І кожного разу, коли така небезпека ставала реальністю, повторювалася стара історія: з'являвся чоловік, «і було слово Господнє до нього, і встав він, і пішов, і почав проповідувати».

Андрій ДЕСНИЦЬКИЙ

*Вітаємо Ювілярів!
У листопаді святкують ювілеї:*

20-річчя священства – о. Аскольд Мальчицький (15.11)
15-річчя священства – о. Мирослав Солтис (11.11)

60-річчя уродин – о. Іван Ковалець (29.11)
50-річчя уродин – о. Борис Гудзяк (24.11)
45-річчя уродин – о. Василь Мирош (22.11)
45-річчя уродин – о. Олексій Хілінський (24.11)
45-річчя уродин – о. Ігор Мильнич (26.11)
30-річчя уродин – о. Андрій Гриб (15.11)
30-річчя уродин – о. Михайло Городиський (17.11)

ТЕРМІНОВО ПРОДАЄТЬСЯ

НОВИЙ КУПОЛЬНИЙ ХРЕСТ СРІБЛЯСТО-ЗОЛОТИСТОГО КОЛЬОРУ по старій купівельній ціні. Хрест було придбано для нового храму, але через об'єктивні причини, змушені від його встановлення відмовитись.

Бажаючим придбати звертається за адресою: храм Покрову Пресвятої Богородиці, с. Митулин, Львівська обл., Золочівський р-н.

Звертайтесь до о. Василя тел. 097-74-79-760 або 252-02-71

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ

**ЧИ НЕ НАГАДУЄ ТАКА ІСТОРІЯ
ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?**

Тур Хеєрдал став знаменитим, коли переплив океан (4300 миль) на своєму невеликому човні. Найдивовижніше те, що цей знаменитий мандрівник колись панічно боявся води, і перебороти цей страх йому вдалося, лише потрапивши в критичну ситуацію.

Одного дня в юності, коли каное перекинулося неподалік Канадського водоспаду і хвиля понесла його в найнебезпечнішому напрямку, несподівана думка прийшла йому в голову – скоро він дізнається, хто з його батьків був правим (його батько вірив у Бога, а мати – ні). І тут сталося щось незвичайне: йому раптом згадалася Господня молитва, і він почав молитися. Несподівано з'явилося більше сил, аби боротися з течією. Хлопець плів і відчував, як невидима сила допомагає йому, і через декілька хвилин він був уже на березі. Того дня Тур перестав боятися води і переконався в тому, що правим був саме його батько.

Чи задаю я у своєму житті момент, коли Господь допоміг мені якимось особливим чином? Коли? Як?

**Відповіді на вікторину опубліковану в «Меті»
число 8/67 за жовтень 2010 р.**

1. Хлопчика назвали Мойсей, що значить Взятий з води.
2. Його рідну матір.
3. Ангел Господній.
4. Господь Бог.
5. Послав до фараона. Щоб той відпустив ізраїльський народ із Єгипту.
6. З неї постала гадина.
7. Арона, його брата.
8. Кар було 10. Це, зокрема: кров, жаби, комарі, пелі мухи, мор, чиряки, град, сарана, тьма, смерть первенців.
9. Для принесення жертви Господеві. Ця жертва отримала назву Пасха.
10. Кров'ю ягняти. Щоб зазначити, що у цих домівках проживають ізраїльтяни.
11. 430 років.
12. Руку.
13. Перепелиці та манну.
14. Сорочок років.
15. Мойсей ударив по скелі, і після цього з неї потекла вода.
16. Гора називалася Синай. Вона димувала, бо Господь зійшов на неї.
17. Кам'яні таблиці із Законом і Заповідями Божими.
18. Сорочок днів і сорочок ночей.
19. Золото тельця.
20. Над храминою намету зборів. Хмара Господня – видимий знак Божої присутності

**Уклад Богдан ЛАДАНАЙ
м. Самбір, Львівська обл.**